

Texter från Katthörnan

som fanns på mina två tidigare hemsidor.
Men nu får den finnas på det här sättet i stället.

I stället för Katthörnan

*Hänvisningar
och länkar
inom hemsidan
fungerar
antagligen inte
alls, efter flytt
och komprime-
ring.*

*Men själva
hemsidan finns,
om än utan sin
Katthörna! Men
med den här
pdf-fien.*

Hemsidan som Katthörnan fanns på finns nog inte kvar. Texterna tillkom i ren förtjusning över de två nya små live. Hittekatter. I skrivande stund är de 8 år. Petrus är 10. Klara som det också skrivs om lever inte längre. I stället bor och lever katterna med Kasper, en japansk spets.

Jag sparar texterna av nostalgiska skäl. Vill någon annan också kika på dem, så är det förstås roligt.

Numera finns min hemsida på adressen <http://www.berlof.se/>
Där finns mycket att läsa, du är välkommen dit.

Jag hade ingen digitalkamera för 8 år sedan. Några få bilder finns ändå, och dem bifogar jag på slutet.

Gamla sidan ligger kvar till våren 2012, <http://www.belof.se>

maj 2011

Så fann vi varandra, mina "hittekatter" och jag

Ett program på TV – så började det! Ett program om kattungar funna på en soptipp, i soprum, utsatta i skogen, lämnade att dö i en hoptejpad skokartong... Ett program om hur dessa små varelser i bästa fall upptäcks i tid och lämnas in på katthem. Ett av hemmen i reportaget visade sig finnas i min närhet (<http://www.sodertaljekatthem.se/>) och drivs av Djurens Rätt.

Ett par dagar gick, och bilderna ville inte lämna mig. Hur kan någon människa behandla levande varelser på det sättet? Jag tittade på min egen Petrus, välmående och glad över sitt självvalda, nästan hundra procentiga uteliv.

Torsdagen den 18 juli slog mig en tanke - visst skulle jag väl kunna ta emot ännu en katt? Sällskap åt Petrus, och till glädje även för min hund, som är väldigt förtjust i katter. Även detta har vi gemensamt, min collie Klara och jag.

Självklart var det så! Jag letade rätt på telefonnumret till Katthemmet, ringde och fick veta att de just den kvällen hade öppet hus. Om någon timme var jag välkommen!

Kattlådan – inte använd på över ett år – förseddes med kattsand, också den stående sedan något år. Och så iväg i bilen, medförande transportbur.

Katthemmet var inhyst i nedervåning och källare i en villa i Södertälje. I ett eget rum fanns de ca tre månader gamla kattungar som genomgått karantän, vaccinerats, avmaskats och väntade på att någon skulle vilja bli just deras människa. De var många, kattungarna! En och annan vuxen katt fanns i stora separata burar, och i källaren alla de nyanlända småtingar som ännu inte var klara att lämnas vidare.

Flip valde mig

En av kattungarna valde mig - Filip, en kolsvart liten gynnare med en liten, liten vit prick under hakan. Han kom frejdigt fram och undersökte mig noga. Han skulle tvärt få följa med mig till sitt nya hem!

Men så enkelt var det minsann inte, något som jag självklart borde ha räknat ut på förhand!

En skriftlig intresseanmälan på Filip, det kunde jag få göra. Därefter skulle jag få hembesök om några dagar, av en inspektör. Om jag och mitt hem visade sig duga, då kunde jag få hämta Filip.

Mitt förslag att jag omedelbart skulle köra hem en inspektör till mig (ca tre mil) och efter avslutad inspektion köra vederbörande tillbaka och då ta med mig Filip hem överraskade tydligen så pass, att man inte kom sig för att tvärt säga nej! Och därmed var "striden" vunnen, trots att kvällen började bli ganska långt liden. Muttrades något om att tydligen fungerade det där, med en stark tro och vilja... Och man log lite åt min redan vid första besöket medhavda transportbur.

Nästa steg var förstås att Filip skulle få följa med redan i första vändan – godkändes inte hans tilltänkta nya hem, så skulle han tas med tillbaka. Sökandet efter Filip startade – det fanns åtskilliga helsvarta kattungar i rummet. Väl funnen placerades han i min bur – men riktigt, riktigt rätt kändes det ändå inte, så för säkerhets skull började jag kolla även de kvarvarande kattungarna. Och där, där fanns ju den "riktige" Filip! De vita stråna var en liten, liten aning mer distinkt formade till en prick. Men inte kunde jag välja bort den som redan placerats i buren!

Både mitt hjärta och mitt hus skulle säkert räcka till för två kattungar, och säkert skulle de bli till glädje för varandra. Obetydligt mer jobb med två. Mer mat förstås, men jag fick väl äta lite mindre själv :-). Räknade jag raskt ut.

Betalning erlades i förskott – 350 kronor för dem var. Att jag för ett par veckor sedan erbjudits kattungar gratis hörde inte hit – dessa kattungar skulle ändå få det bra, det visste jag. Och då kände jag mig uppenbarligen inte alls mogen för ännu en katt. Tänk, vad två veckor och ett TV-program kan göra!

(Kommentar 2011; Hörde att man numera får betala 1100 kronor för en katt från samma katthem. Men då är de inte bara avmaskade och chipmärkta, de vuxna är även kastrerade/steriliserade.)

Jag och hemmet godkändes, med acklamation till och med. Inspektören och jag pratades vid ganska länge, och det blev rätt sen kväll innan hon for hem till sitt. – Hon ringde för övrigt dagen efter och kollade att allt var väl. Ett nytt besök kan jag förvänta mig om någon månad, och först efter sex månader "släpper" de sina/mina/våra kattungar helt och hållet.

Föredömligt!

Själv har fullt medvetet tagit ansvar för åtminstone tio-femton år!

Viktigt tillägg: Att ta hand om ett katt innebär ett stort ansvar. Katter är självständiga, de kan slå ner saker, de kan vara kräsna med maten, bli sjuka. De bör vaccineras, helst också försäkras. Katter kan hållas inne, men egentligen kräver deras frihetsälskande natur möjlighet till utevistelse och ett åtminstone relativt fritt kringströvande. De har klor! Man bör ha tagit ställning till eventuell kastrering. En hittekatt kan ha varit med om sådant du inte ens kan ana. Här krävs extra både hänsyn och tålamod.

Jag är medveten om att mitt snabba agerande den där torsdagen kan förefalla både tanklöst och ansvarslost – men det var det inte! Jag har haft flera katter tidigare, och ett par gånger har jag tagit hand om just två stycken. Snabbt är inte alltid fel! I just det här fallet känns det alldeles väldigt rätt!

Hemkomsten

Två små svarta knyten, i en transportbur. Den ene hade kräkts – åksjuk förstås. Storögda, försiktiga. Lämnades i fred. Klara (hunden) placerades "bakom galler" i vardagsrummet.

Tack och lov för de där gröna "kompostgallren" som kan användas till snart sagt allting! Som galler i bilen så att bakluckan kan lämnas helt öppen en varm dag, ett par stycken hopkopplade som grind för altanen, vid förstubron, avskräckningsmedel nattetid för hund i soffan (!), klängnät för luktärterna bredvid altangrinden...

Men det här var en utvikning. Tillbaks till första kvällen i nya hemmet. Försiktigt, försiktigt tasade Filip ut på golvet. Fräste våldsamt och ytterligt räddhågat åt Klara, som med upphöjt lugn studerade spektaklet. Småningom smakade båda småkatterna försiktigt på den mat som bjöds dem.

Petrus signalerade på altandörren att han ville in och få mat – men stannade som förstenad när han såg de båda nya! Vände tvärt utan att äta en bit! Begärde omedelbart att släppas ut igen.

Ommöblering vidtog. Småkatterna in i vardagsrummet, som gränsar till mitt sovrum. Kattlådan fick följa med, och Klara placerades på andra sidan den tillfälligt uppgillrade gallergrinden, med tillgång till sin vattenskål och sitt sovtäcke.

Ett försiktigt utforskande av omgivningen tog sin början, inklusive av soffan där jag satt/halvlåg och så småningom hel-låg. Förfärligt förresten, vad en kattlåda luktar illa – det hade jag glömt! Jag bestämde mig tvärt att använda "gallerspäden" och ta bort klumparna omedelbart, i varje fall då det gjorts "stora behov" som det så finkänsligt heter när det talas om bajs... Stor kräkvarning, annars...

Fönster på glänt, både i söder och väster, här måste ju vädras – trots fördragna gardiner letade sig ett par nattfjärilar in. Tyvärr, både för dem och mig.

Uttröttade somnade båda kattungarna slutligen i min säng – vid två-tiden på natten.

Men dessförinnan hade ju namnfrågan måst lösas. Att Filip hette Filip var helt klart – och så skulle det förbli.

Men den lille andre, som för övrigt säkert är åtminstone ett par veckor äldre – namnet från katthemmet var inte hans eget, det konstaterade man redan där. Inget av papperna stämde, så hans bakgrund är totalt okänd för mig. De rätta "handlingarna" hade tydligen följt med en annan kattunge.

Men en sak stod snart klar – i hans väsen fanns något förnämt, och han var van att ta för sig! Inte värt för Filip att försöka äta på samma gång som han, inte! Tassen smällde varnande i luften och Filip drog sig varsamt tillbaks för att undgå att själv träffas, satte sig och väntade på sin tur. Den tycktes aldrig komma, för den lite större katten var maximalt hungrig – maximalt, där hade jag det! Han var ju lite större också – klart han skulle heta Maxi! Dvs egentligen heter han Maximilian, Maximilian Den Store till och med, men till vardags duger Maxi. Men kanske han ska kallas Maximilian på söndagar, åtminstone.

Självklart serveras numera mat i skilda skålar!

Tips: Snabbt införskaffade jag ännu en kattlåda. Det gör att ett byte går snabbt och enkelt, och rengöring av den första lådan kan göras lite mer när det passar mig, och inte katterna. Och tack och lov för sprätkanten! Första dagen var svår!

Hund och katt

Förunderligt är det att se en vänskap spira och växa. Klara är en stor, välpälsad collie och kattungarna är så små, så små. Första dagen hölls kattungar och hund åtskilda genom den tillfälliga gallergrinden, vilket säkert var klokt. Det tog en dryg dag innan kattungarna upphörde att fräsa, skjuta rygg och till och med "spotta" så fort de bara såg Klara.

Lille kvicke Filip vågade sig visserligen i närheten av gallret, och intresset lyste ur ögonen, men rädslan var ännu större.

Andra dagen togs gallret bort framemot kvällen. Kattungarna förskansade sig högt uppe på en hylla. Tredje dagen gick de med krökta ryggar långa lovar runt den stora hundkolossen, men Filip vågade sig till slut fram och lyckades stjäla sig till en liten nosning när Klara hade uppmärksamheten åt annat håll.

Jag var riktigt nyfiken på hur de skulle bete sig när det blev läggdags den kvällen, eftersom Klara fick återta sin vanliga sovplats nedanför min säng.

Den natten skedde tydligen förbrödringen, för på morgonen när jag vaknade låg Klara nedanför och kattungarna i min säng! Dit kunde de inte ha kommit utan att passera tätt förbi Klara.

Nu, nu är de riktigt goda vänner alla tre! Pussas både hit och dit...

- Kom och lek med mig, säger Klara med frambenen utsträckta utmed golvet och baken i vädret.

- Kan inte, vi är för små, säger Filip och Maxi! Men vi kan rusa fram och tillbaka under dig, om du vill och står alldeles stilla!

- Matte, skäller Klara, dom är inte riktigt kloka!!! Är ju alldeles vettvilliga!!!! Och titta!!! Nu har dom hittat min bollsocka också!!!!

Matte förstår, men klappar om sin Klara och förklarar att dom är ju så små, så små, mindre än dom minsta valpar till och med!

Och Klara den kloka, hon förstår. Och hon kan inte låta bli att följa efter till det rum de för tillfället huserar i – ända tills de bara slocknar och somnar, för det mesta tillsammans. Oftast i samma rum där jag befinner mig.

Själv har jag fallit minst lika pladask som Klara – jag har till och med i möjligaste mån försökt "anpassa" kontoret, så att de inte ska kunna ställa till alltför stor oreda här. Förfärligt vilken massa småprylar det finns att upptäcka för en katt! Häftigt att knuffa ner pennor, gem, papper, gnaga på pärmar, hoppa ner i den verkligt STORA papperskorgen och rumstera om, undersöka den där nya scannern och självfallet välta omkull och hoppa och rulla runt i ytterkartongen!

Och datorns tangentbord – DET är synnerligen intressant.

Trevligt är det ändå att de nu, efter fyra dagar definitivt intagit hela huset. Plus både matte och Klara. Ett inte föraktligt revir, det de redan skaffat sig :-)

Men Petrus – det är en annan historia, det!

23 juli 2002

Svårt för Petrus

För precis två år sedan var Petrus lika gammal som Filip och Maxi är nu, en helt otroligt söt katt med en originell teckning – mest är han vit. Han är helt klart resultat av en mesallians. Till kynnet är han en boren "bondkatt" med smak för vedbod och uthus, men pälsen har ett stort inslag av angora och kräver egentligen en tillvaro på grön sidenkudde med silketofsar. Besvärsligt, eftersom han knappast tillåter någon pälsvård alls. Men det mest magnifika på honom är ändå svansen – den är svart och yvig och mestadels pekar den stolt rakt upp mot skyn.

Petrus har aldrig varit någon "gosekatt". En enda människa tolererar han, och kan till och med visa viss tillgivenhet ibland. Denna människa är jag. Ofta tror jag att han är mer förtjust i Klara än han är i mig! I vårt förhållande är det utan tvivel jag som "älskar mest".

Gästande hundar är det heller aldrig några problem med. Men har hunden en husse eller matte i släptåg – då försvinner han bort och kommer inte igen förrän kusten är klar. Även om det tar ett par-tre dygn.

Petrus ogillar å det högsta Maxis och Filips invadering. Första dygnet befann de sig "bakom galler" i vardagsrummet, med Klara på andra sidan. Då gick Petrus på stela ben fram mot gallret, stod blickstill och stirrade, krävde nästan genast att bli utsläppt, ville in igen efter någon timme, varpå proceduren upprepades.

Nästa dygn sköt jag ihop och delvis bort gallret, så att större delen av öppningen mellan rummen blev fri. Men fortfarande stirrade Petrus bara genom den del som var gallertäckt.

När på tredje dygnet gallret helt togs bort – då vägrade Petrus att överhuvudtaget komma in! Hellre ute i ösregn – nåja, under uthusen och i källaren är det ju torrt – än in till dom där löjliga och fruktansvärt otrevliga inkräktarna, som rubbat alla hans cirklar och förändrat hela hans värld.

Efter en hel vecka väser han fortfarande så snart någon råkar komma närmare honom än två-tre meter. Fast just nu är han åtminstone inne, och jag vägrar förstå att han helst vill ut igen. Han har förskansat sig uppe på en stol, och därifrån skådar han med illa dold motvilja ner på småkatternas muntra och obekymrade skuttande och "vansinnesrusande". Klara går med jämna mellanrum fram och puffar vänligt på honom, och han svarar med ett tillgivet vickande på huvudet och en liten nospuss.

Däremot tillåter han inte mig att klappa honom – då vänder han sig bort och hoppar helt enkelt iväg till nästa stol! Jag känner vad han tänker:

- Du är en svikare, matte! Det här är DITT fel!!

Då hjälper inget annat än att ge honom lite favoritmat, från burk. Då till och med spinner han!

Men först måste vildbasarna stängas in i ett annat rum! Lite matro måste ju Petrus ändå få. För de är envetna, de båda nya. Och nyfikna. Och de verkar trots allt inte ha den där riktigt stora och önskvärda respekten för den äldre katten.

Men sakta, sakta går det ändå framåt, och strängt taget är Petrus inte inne mindre nu än vanligt, så här på sommaren. Men han trivs sämre. – Undrar hur det blir när småkatterna snart får komma ut i det gröna, de också!

Tur att han har sitt "kattslott" :-). Förklaring på www.berlof.se, länk till *Petrus får besök av UFO*

24 juli 2002

Vaccination - förtroendekris

I eftermiddag var det dags för andra vaccinationssprutan mot kattpest och kattsnuva. Den första klarade man av på Katthemmet.

Det här betydde transportbur. Att placera kattungarna där gick utmärkt – men de lät jämmerligt när bilen startades. Röstresurserna är inte särskilt starka ännu – men hjärtskärande! Och halvvägs började det lukta illa ur buren...

Här får Maximilian överta berättandet!

"Igår var en läskig dag! Jag som trodde jag kunde lita på våran matte! Jag och Filip stod ut med själva resan, fast visst protesterade vi, och visst var vi lite rädda. TÄNK om vi var på väg tillbaks till Katthemmet!

Behoven trängde på, och någon av oss bajsade – om det var jag tänker jag inte berätta det och om det var Filip så tänker jag inte skvallra... Men lite bekymrad blev allt matte, och det var väldigt rätt åt henne tycker jag!

Vi hamnade så småningom i ett litet spännande rum där vi släpptes ut och så fick matte hjälp att göra ren buren, tvätta av dynan, och lägga in torr cellstoff i stället – hehehe, den vätte vi ner ordentligt på hemresan, ska jag tala om redan nu! Rätt åt henne!!!

Folk kom och tittade på oss och hälsade på oss – bara för att vi var så söta, sa dom! Och vi spann och gjorde oss till så mycket vi kunde, själv hoppade jag upp i mattes knä för det trodde jag hon skulle gilla. Det gjorde hon.

Men så kom den där som heter "Veterinären" in i rummet. Hon undersökte oss, och pussade på oss – på mig och Filip alltså – och var hur mysig som helst. Men hon var FALSK! Fast det var bara jag som kom underfund med det! Matte visste det nog redan från början. Det förstod jag när hon hjälpte Veterinären att hålla mig lite stilla fast jag inte ville. Att jag markeringsbet både henne och Veterinären hjälpte inte alls! Dom till och med STACK mig med något på ryggen!

Efter det kände jag att jag inte ville ha något mer att göra med matte! Hon var inte att lita på alls! Filip däremot, han satt där i hennes knä och tycktes inte märka ett dugg av varken fasthållning eller stick i ryggen! Fast han fick allt ett han också, det SÅG jag! Jag får nog gripa in här, och försvara honom också!

För EN positiv sak var det i alla fall med i går! Jag fick veta att jag inte bara är EN månad äldre än Filip (som matte trott), utan förmodligen ännu lite mer! Inget under alltså, att jag kräver minst dubbelt så mycket mat... En viss respekt också, tycker jag. Filip bedömde hon, den där Veterinären alltså, till tre och en halv månad, och mig till fem!! Fast jag är så liten!

Hemresan har jag redan nämnt – "vi" blötte ner cellstoffet rejält, Filip och jag. Pep gjorde vi också, men lugnade oss lite när matte satte på musik. Den var så trevlig att lyssna på så att vi till och med somnade – det tror jag i alla fall.

När vi kom hem igen – för det gjorde vi faktiskt – så tog matte bort grinden till buren och Filip travade ut. Men jag vägrade! Jag stannade kvar längst inne vid väggen. Matte tog bort "taket" också – men jag vägrade fortfarande att gå ut. Skulle minsann visa jag, vad jag tyckte om hela arrangemanget den här eftermiddagen. Hade inte alls glömt hur hon hjälpte Veterinären!

Då LYFTE hon ut mig! Jag hoppade upp på "kontorssängen" bredvid Filip, och då kom den där fåniga matten och ville klappa mig och gosa lite och klia mig under hakan och så – men då blev jag tvärsur igen! Komma här och göra sig till!! Jag markeringsbet igen, för nu ville jag vara i fred!

Filip, den aningslöse, han bara spann, han. Men han är förstås för liten för att fatta vad matte har gjort mot oss!!!

Jag såg att matte var bekymrad. Hon gav oss mat, och jag fick så mycket jag bara orkade! Men så lätt tänkte jag inte låta henne slippa undan!

Jag tjurade! Jag följde så småningom med Filip till soffan där hon satt – men hon fick minsann fortfarande inte gosa det allra minsta med mig! Rörde hon mig, så hoppade jag ner!! Där fick hon!

Men framåt sena natten och efter ännu ett skrovsmål mat – då gav jag upp! Hon är allt rätt bra ändå, min matte. Hon kanske inte RIKTIGT förstod vad hon ställt till med. Hur läskigt det var att bli fasthållen, hur obehagligt sticket var och hur urhemskt det är att åka bil i bur. Och så är duntäcket i hennes säng så skönt, när hon själv ligger under det, vill säga. Och det där smala guldhalsbandet som hon alltid har och som jag får bita i och leka med – det hägrade förstås också! Och jag KUNDE BARA INTE LÅTA BLI att spinna när hon gosade...

Hör jag nu något om att eftersom vi är så goda vänner igen och jag kanske trots allt inte planerar rymning, så ska jag nog få bekanta mig med gräset utanför endera dagen? I dag kanske? Eller i morgon? DET ska bli spännande – nästan lika spännande som att lappa till Petrus svans när han har huvudet inne i sin bur där hans matskål står (för Klara, hon stjal minsann hon så fort hon kommer åt, annars är hon TOPPEN!). Men Petrus han inte bara väser, han morrar också! Konstigt att han inte gillar mig alls!"

Jaha, så långt Maximilian. Intet har jag att tillägga om gårdagen, tror han har berättat allt väsentligt. Ska bara tillägga att katthemsinspektören tycker att jag bör hålla kattungarna inne en månad, innan jag släpper ut dem en stund. I en kattbok jag har, talas det om minst 14 dagar. Självt tycker jag att det nog är dags redan nu! Eller åtminstone i morgon, efter åtta dagar.

25 juli 2002

Möte med gräs

I dag har Filip och Maxi varit ute för första gången – undrar om någon av dem någonsin varit det tidigare.

En varm solig, riktigt äkta högsommardag - bättre utomhusstart kan en katt väl inte få?

Maxi blev rätt förskräckt – sökte omedelbart skydd genom att krypa upp i mitt knä. Filip, den lille, däremot såg sig nyfiket omkring, tog ett par prövande steg, skakade lite på tassarna, en i taget och övergick till att tugga lite på ett grässtrå. Provade sedan ett klöverblad.

Jag har märkt att Filip alltid är den som till en början vågar mest – men sedan tar Maximilian över och vidareutvecklar.

Cirklarna runt mig blev allt vidare. Maxi fattade posto i forsythiasnåret nedanför altantrappen, medan Filip visade viss förkärlek för enbusken som är omvärd av klematis, på andra sidan trappen. Därifrån utgick "överrumplingsattackerna". Ofta möttes de mittemellan, och rullade runt i gräset ett tag.

Så upptäckte de själva trappen, upptäckte altanen, den de så många gånger suttit på ett bord eller en fönsterbräda och tittat ut på. Upptäckarglädjen gick inte att ta miste på. Runt, ut genom spjälorna, språng mot någon fjäril, upp igen, tillsammans eller en och en. Det står bland annat en blommande isop i en kruka på altanen, och kring isop samlas fjärilar. Men jag tror de klarade sig allihop.

Naturligtvis försvann katterna ofta utom synhåll! De var alldeles nära hela tiden, förstod jag, men emellanåt väl dolda. Måste vara precis så som en katt vill ha det!

Petrus höll sig undan. Annars har han återtagit sin favoritplats på altanen, och det är nog ett bra steg i rätt riktning.

Väl inne igen var kattungarna alldeles slut! De har väl aldrig varit så lugna som i kväll! De låg tillsammans på en stol och sov, när Petrus kom in för att få mat.

Den stora, yviga katten stirrade misstänksamt, gick sedan fram och reste sig med framtassarna mot stolen, nosade på dem och VÄSTE! Ingen av småkatterna reagerade det minsta...

De har helt enkelt inte den rätta respekten.

I morgon – i morgon bär det av ut på gräsmattan igen! Undrar om jag har ännu ett par utpräg-lade utekatter här? Hoppas inte det, för det är rätt trivsamt med en katt som tycker om att vara en del inomhus också, ni vet ligga i knät och spinna och så.

Glad är jag att jag har ett duntäcke att erbjuda dem, som nattkvarter.

26 juli 2002

Undrar vad "barnbarn" är...

- Igår hade vi främmande, och dom var också ute på altanen med matte. Snälla människor som tyckte vi var söta. Vi hade jättekul och fjäskade ganska mycket, Klara låg under bordet när dom åt, och vi la oss också där. Vi försökte få ligga ovanpå, men det fick vi inte. Lite fisigt av matte var det, men vi fick egen mat i stället. Petrus såg vi inte röken av på hela dan. Så brukar det vara när vi har gäster, sa matte. Konstig kropp, den där. Och inte tycker han om oss heller. Det förstår jag inte!

- I kväll kommer det visst nåt konstigt hit, matte kallar det "barnbarn". Undrar vad det kan vara för nåt? Ojoj så många sorters konstigheter det finns att upptäcka i vida världen.

- Vi har i alla fall lärt oss att hundar är såna som inte är katter men ändå har fyra ben. Matte och "gäster" har bara två. Undrar hur många ben "barnbarn" har. Tre kanske. Ska bli spännande.

Så långt Filip.

Idag, i det strålande sommarvädret, då har småkatterna självklart återigen fritt tillträde till altan och tomt – men inte på framsidan. Där har jag med hjälp av tre "kompostgaller" täckt dörröppningen helt. Undrar vad grannen tänker... Tror att jag ska ta reda på det :-). Men där utanför ligger vägen, och där far bilar. Bättre att de utökar sina revir åt söder.

Petrus godtar fortfarande inte sina små artfränder. Numera utmanar de honom på allt fler stäl-len. Han försökte idag att som vanligt inta sin undanskymda favoritsovplats på altanen, men upptäcktes efter bara en liten stund. Naturligtvis!

Väsningar hjälpte inte stort. Inte i längden. Kattungarna tog som vanligt i princip ett steg bakåt och två steg framåt! – Petrus, den väldige, slår till reträtt och hoppar ner.

Efter ett tag gör han ett nytt försök, på den meterbreda "terrasshyllan" nedanför altanen – rätt vildvuxen i väntan på hur den i fortsättningen ska se ut, nu sedan krypenen tagits bort. Där tänkte han nog få sig en liten tupplur.

Jag har aldrig förut hört en katt kvittra – men det gjorde Maxi nu. Med ett för dagen helt nytt kvitter-kvirrande läte närmade han sig Petrus steg för steg. Jag stod ovanför, uppe på altanen och iakttog förloppet. Petrus väste. Han förstärkte med ett ljudligt morrande. Han spottade till slut, och fråste. Jag tänkte att nu, nu sätter han väl ändå den respektlösa kattungen på plats. Men icke! Han vände sig om, gjorde sorti från scenen. ut till vänster... Undrar när han ska inse hur klokt talesättet "if you can't beat them, join them!" är.

Förr eller senare kommer han nog dithän, trots allt. Men jag tror det dröjer. Han som kunde ha så trevligt nu!

Till min glädje återvänder småkatterna gärna in, placerar sig i en fåtölj eller på en fönsterbräda för att ta siesta i värmen. Filip har hittat ett sätt att via en stol, ett litet bord och cd-stället svinga sig upp på en ansenligt hög bokhylla.

Maxi väljer med förkärlek Klaras täcke på golvet... Undrar om dom inte håller på att helt ta över! Klara bara tittar, rycker åtminstone bildligen på axlarna och lägger sig på mattan framför den gallerförsedda ytterdörrsöppningen i stället...

Ganska bra tycker hon egentligen, för där har hon uppsikt över allt som händer på vägen, både bilar, människor och inte minst hundar! – Fast oj, vad hon gillar katter! Ömsesidig är den kärleken!

Stora matruset...

Filip och Maxi är hungriga! De börjar lära sig att själva tala om när det är dags, även om deras och min uppfattning inte alltid stämmer överens.

Deras matbricka med torrfoder och vatten står i ett "mellanrum" – bokstavligen ett utrymme mellan två rum – som inte rymmer mycket mer än arbetsbord för symaskin, och så en gästsäng som ett av barnbarnen absolut betraktar som sin. Den får maka åt sig lite nu, symaskinen alltså. På golvet kan ingen mat stå, för då stjäls den av Klara.

När det är matdags och de båda portionerna förbereds, så pips det i köket! Och sedan vidtar stora matruset! Ivern är så stor att de små snubblar över både varann och mina fötter på väg mot "mellanrummet", och från stolen de mellanlandar på mellan golv och bord trillar praktiskt taget alltid någon ner! Slår en kullerbytta av bara farten. Och sen, sen bara vräker de sig över maten. Det kan hända att någon i förbifarten råkar trampa i vattenskålen – men vem bryr sig :-)

De får mat från burk. Vanlig kattmat. Torrfodret däremot är specialdesignat för kattungar. Maxi den modige går dessutom in i Petrus bur ibland, och tar sig en bit "vuxenfoder". Tror han ser det som en utmaning.

Petrus är fortfarande ytterst avogt inställd till de båda nya familjemedlemmarna. Men Maxi, han har bestämt sig! Petrus ska fatta att det är lika bra att ge upp och acceptera dem!

När Petrus äter placerar Maxi sig ovanpå buren! Petrus presenterar en matt väsning, men fortsätter äta. Maxi hoppar ner, och från sidan kikar han in på Petrus, genom några rektangulära hål precis ovanför matskålen. Ännu en väsning, lite mer energisk nu. Varpå Maxi lugnt stannar kvar, och Petrus lugnt fortsätter äta.

Faktum är att jag tycker Petrus väsningar blir mer och mer pliktskyldiga. Det är inte samma glöd bakom som det var tidigare. Och han börjar presentera mig möss igen. I morse fanns en på vardera dörrmattan framför husets två ytterdörrar. Inte små näbbmöss den här gången, utan två ganska rejäla. Om detta tycker jag inte! Jag kan uppskatta tanken bakom, men ogillar på det högsta att vara tvungen att bära iväg de små döda före detta liven!

Måtte inte småkatterna så småningom ta efter den vanan!

I övrigt kan rapporteras att kattungarna har fritt tillträde till uteliv, så länge vädret tillåter öppen altandörr, dvs så länge det är sommar. I praktiken är de ändå mer inne än ute, och de håller sig nära altantrappan. Det finns rätt mycket spännande redan där. Det är fördelen med en tämligen otuktad växtlighet – de får helt enkelt "slåss" om utrymmet, de buskar och perenner som slagit sig ner där. Och nu också med två härliga småkatter!

Inomhus är kontoret absolut favorit. Just för ögonblicket ligger Filip och sover i ett litet utrymme han skapat åt sig bakom några pärmar – förstår inte riktigt hur han får rum... Inte heller hur jag lyckades upptäcka honom där inne i mörkret! Men så såg han förvånad ut också, när våra ögon möttes. Rentav förebrående! Så jag ställde raskt tillbaks pärmen jag dragit ut och låtsades som om jag naturligtvis inte hade sett någon liten katt, nej då, naturligtvis inte...

2 augusti

"Vi kan klättra!!!"

Idag får Filip föra ordet:

Vi har kommit underfund med något JÄTTEKUL!!! Det finns en björk nedanför det där som matte kallar altan. Om vi slänger oss en bit upp på den där björkens stam – då hänger vi liksom kvar där! Maxi brukar slänga sig först och sen kommer jag, Filip. Fast ibland slänger jag mig först, och då hamnar Maxi under mig.

Det här kom vi underfund med redan igår eftermiddag. Idag märkte Maxi att han kan flytta sig lite högre upp, och då följer förstås jag med. Vi slänger oss och klättrar, hoppar ner och slänger oss och klättrar igen. Så där håller vi på när vi inte rusar iväg efter något som kanske är något fast vi inte ser något alls i själva verket. Men man kan ju aldrig veta, KANSKE att det finns något där, dit vi rusar...

I varje fall kan vi ju inte veta det, om vi inte rusar dit, eller hur! Så tänker i alla fall vi!

Jag måste berätta en annan sak också, om Maxi. Han snattrar! Det var en tant här idag och hon sa till matte att hon aldrig hade hört en katt låta så. Det har inte matte heller. Jag önskar att jag också kunde, för eftersom Maxi är lite större än vad jag är så försöker jag förstås att göra som han gör. Men ibland är jag modigast, det måste jag också få tala om!

Den där tanten sa att han, Maxi alltså, måste ha lyssnat på någon fågel när han var riktigt liten, och försökt härma. Det kan kattungar göra, sa hon. Fast jag vet inte alls jag. Jag kände inte Maxi när han var liten.

Matte sa att i så fall måste han ha träffat en gås eller kanske en and, men tanten föreslog en papegoja eller nåt. En undulat kanske?

När dom satt där hörde dom nån sorts varningsläte från en fågel nere på tomten, kanske Petrus smög omkring långt därnere dit Maxi och jag inte har vågat gå än. Men den där fågeln den snattrade också. Fast högre än Maxi.

Maxi snattrar bara ibland, kanske tre-fyra gånger om dan. Jag har inte riktigt kommit underfund med varför han gör det och när, men jag ska allt hålla öronen öppna, det ska jag! Och så ska jag försöka och försöka och försöka så kanske jag också lär mig. Det vore bra om jag kunde, för det verkar som om matte tycker det är kul med snattring. Å andra sidan jamar ingen så sött som jag, säger hon, så hon kanske tycker att jag också är lite gullig och så...

Förresten så har jag lite lenare påls än vad Maxi har. Fast han har högre bakben. Han sluttar liksom lite framåt, och det gör inte jag.

En sak till måste jag berätta om Maxi – han har pussat Petrus! Han har pussat Petrus, sa jag! Petrus blev så förvånad så han bara stod som fastfrusen innan han tvärvände i dörröppningen och rusade ut igen. Han blev visst så förvånad att han till och med glömde att morra.

Undrar när jag ska våga pussa honom. Men matte vågar jag i alla fall pussa, och hon är gosigare än Petrus för hon pussar tillbaks!

Jag har kommit underfund med en sak – matte tycker allt ganska mycket om mig, minsann. Hon är nog nästan som lite småförälskad tror jag. Väldigt bra att jag valde henne, den där dagen när hon kom till Katthemmet. Idag är det precis tre veckor sedan. Bra också att Maxi fick följa med fast det inte var meningen från början. Det tycker matte också. Maxi är förresten en riktig fjäskis med henne.

Väldig tur är det också att jag fick Klara precis som på köpet. Henne pussar jag också väldigt mycket. Hon är snäll, hon låter mig ligga på hennes täcke, mitt på brukar jag placera mig. Då lägger hon sig bredvid på golvet. Ibland tycker jag att hon ska få ha sitt täcke själv, och då lägger jag mig i en skön stol bredvid.

Maxi ligger gärna på sängen i det där "mellanrummet" där vi får våran mat. Typiskt Maxi att vilja ha stenkoll på maten! Tycker verkligen att det är dags nu, för nu börjar jag sannerligen bli lite hungrig. Tur att vi har en kvälls- och nattpig matte!

8 augusti

En månad har gått

En månad har gått, av mitt och småkatternas gemensamma liv. Vi trivs utmärkt bra, allihop! Klara också, men Petrus är fortfarande förfärligt avogt inställd. Inget närmande alls, från hans sida. Möjligen ett lite mindre aggressivt avståndstagande. Visst morrar han, men inte med samma intensitet som i början. I varje fall vänder han inte i dörröppningen längre.

Det tycks också som om Filip och Maxis intresse för honom inte är fullt lika stort som förut. Efter en stunds försök till kontakt övergår de till att ignorera. Om deras gemensamma lek kräver att de nästan hoppar över Petrus, ja, då gör de det! Och det innan Petrus ens hinner blinka.

Förresten, en gång utomhus har han direkt lappat till Maxi! Bra, för "nån jäkla ordning" måste det vara i en katthierarki, även hemma hos oss :-)

Skillnaden i ålder mellan Filip och Maxi är väldigt tydlig nu. Maxi växer så att man nästan ser det! Men så är han också världens storätare!

Jag tror han är inne i en sorts frigörelsefas. Från att ha varit den avgjort keligaste av de två har han blivit en som ofta håller sig en bit ifrån mig, gärna i samma rum, i fåtöljen bredvid, på skrivbordet osv, men med ett visst "frihetsutrymme" omkring sig, så där 30-40 centimeter. Han hoppar inte längre upp i sängen när jag går och lägger mig, men han ligger ändå där på morgonen när jag vaknar. Mestadels nere vid fötterna, och om han får för sig att vilja ha lite mer närkontakt, då formligen slänger han sig sidledes mot mig för att bli gosad med. Spinnande. Han håller sig väldigt mycket inne, som om han ville markera att "jag vet att jag bor här, jag tycker om det och jag tycker om dig – men jag insisterar på att du respekterar min integritet och inser att närkontakt ska tas, då är det i första hand jag som ska ta den! Du får gärna ge mig ett stryk över ryggen när du går förbi, men ska det bli tal om regelrätt "gosning", då är initiativet mitt!" Självfallet respekterar jag honom, och initiativ tar han ofta nog!

Han är absolut inte skygg för andra människor, men heller inte översvallande intresserad.

Filip, han utvecklas åt rakt motsatt håll, åtminstone än så länge. Han, som tidigare tyckte att Maxi fjäskade väldigt mycket – joodå, det tyckte han – han är nu den som själv aldrig tycks kunna få för mycket av gos och kli. Vid läggdags är han ofta före mig i sängen, ivrigt väntande på sällskap. TV tittar vi alltid på tillsammans, han liggandes i mitt knä.

Han ställer sig in hos främmande också, i går såg jag för första gången hur han direkt väns-lades med en främmande person. Hon var hemma hos oss i samband med jobb, och Filip blev omedelbart stormförtjust i henne. Helt okej, eftersom "personkemin" fungerade lika bra åt båda håll.

Ytterligare en liten notering – när småkatterna är ute på vift är det i allmänhet lätt att veta var de är. Det hörs på alla varnande fågelläten. De håller sig nära huset och har än så länge respekterat tomtgränsen, med god marginal!

Men ett gemensamt bekymmer har vi – fast det är nog mest jag som upplever det! Det är kattlådan. Kattoaletten. Men det är ett så känsligt ämne att det får ett litet kapitel för sig. Jag överlåter det åt katterna själva. Kanske de har förmåga att se företeelsen lite mer objektivt än jag. Ska bara nämna att jag köpt kattsand i storförpackningar – inte kul alls, när det visar sig att sorten inte fungerar...

Trots toalettbekymmer – kära nån så trivsamma de är, de små liven! Båda två! Jag har inte ångrat mig en sekund! De är helt ljuvliga små varelser!

Att de är så sällskapliga är liksom en extra bonus, för faktum är ju att jag tycker lika mycket om Petrus, trots att han inte riktigt besvarar känslan. Tror jag inte åtminstone. Men det gör han nog ändå, fast på sitt sätt. Det enda sätt som är möjligt för honom. Dvs att välja ut just mig till den enda mänskliga varelse han inte springer och gömmer sig för. Han till och med umgås ju med mig, då och då :-) Men aldrig när småkatterna finns i närheten!

17 augusti

Kattlådan - urrk!

Rubriken är mattes, och inte min! Jag är Maxi, och våran matte är bra, men ibland förstår hon inte oss, Filip och mig, riktigt. Vi förstår inte alltid henne heller. Ta det här med våran toalett, till exempel.

Att hon flyttade den första gången förstår vi. Det bra, för hon hittade ett jättefint ställe. Hon ställde den på golvet nedanför en spegel som vi kunde titta i. Det var skojigt. Nästan alldeles bredvid finns ett bord med en manick som kallas "symaskin", men den fick minsann flytta lite på sig för där skulle våran bricka få plats. Det var en bra bricka med mat på och vatten.

Vi är duktiga på att använda toaletten, både Filip och jag. Väldigt duktiga. Men ni skulle bara se matte! Hon ger ifrån sig konstiga ljud ibland, och så rusar hon efter en konstig gällerspade som ligger utanför dörren och så en svart liten påse som vi nu förstår egentligen är tänkt för hundbajs.

Och så gräver hon i våran låda.

Hon måste ha öron överallt på sig för så fort vi gör minsta lilla krafs i lådan så kommer hon rusande med spaden i högsta hugg. Vi är ju två menar jag, och vi har våra behov, och så är vi ganska små och behoven kommer ofta. Lukta börjar det göra så fort vi gör de där behoven och matte stönar. Jag ska inte fördjupa mig i detaljer, men ibland är vi lite lösa i magen och ibland går såna där sandklumpar sönder och matte säger att dom där som skriver på påsen att sanden bara behöver fyllas på, och bytas på sin höjd var fjortonde dag, dom borde skaffa sig katter själva...

Det håller vi med om förstås, för vi tycker att alla som är snälla ska ha katter. Och så är vi ganska glada när matte byter sanden helt och hållet åtminstone tre gånger i veckan. Det är nog dom som säljer sand också, för det går åt massor.

Mycket krafsande i lådan blir det alltså, jag krafsar, Filip krafsar och matte både krafsar och gräver.

Vi hade främmande här i många timmar härom kvällen och natten. Dom skrattade så dom nästan grät när dom såg matte ha öronen på helpänn efter vårat krafs och springa och vifta med spade och påsar. Vi ställde upp förstås och lät henne springa ännu mer än vanligt, hehehe.

Matte är konstig. Hon har hållt ut lite "använd" kattsand på tomten. Det ligger lite grann under en hasselbuske, och på några andra ställen också. Hon bär dit oss och försöker hjälpa oss att krafsa – löjligt som om vi inte skulle klara det själva. Men inte DÄR! Hon fattar ju ingenting! Vad tror hon egentligen att en toalett är till för, va !!!!!?

Skulle hon själv – näääe, det skulle hon inte, det är vi säkra på, Filip och jag!

Ett tag stängde hon oss ute. Joodå, hon stängde altandörren så att vi inte kom in. Visst var hon ute själv också nästan hela tiden, och visst finns det stolar och fåtöljer och en massa kul saker på altanen och så har vi ju alla hasselbuskar och allt annat kul ute på tomten, men vi behövde ju komma in!

Jag hörde allt jag när matte nästan skrattgrät i telefonen när hon berättade för någon att hon minsann hållit oss ute flera timmar en dag, men råkade öppna dörren och in slank vi med världens fart och rusade till toaletten och bara jag hann riktigt fram. Filip som skulle vänta tills jag var färdig, han olyckades lite bredvid – men det var verkligen inte hans fel, det var mattes!

Då flyttade matte toaletten. Hon flyttade den, bara så där alltså! Hon tyckte att våran toalett kunde vara där hennes var. Men vi visste bättre, så vi använde våran gamla plats i alla fall vi, skulle minsann visa henne var "skåpet" skulle stå!

Då gjorde hon nåt ganska fult som det tog oss flera dar att komma över. Hon flyttade våra matfat också! Vi fick ingen mera mat på våran bricka i "mellanrummet". Brickan försvann och hon började ge oss mat ovanpå tvättmaskinen. Dit upp når inte Klara. Så nu får vi mat ovanpå den och toaletten har vi nedanför. Hon har helt enkelt överlistat oss. Hon har fattat att för oss, så hör mat och toa ihop! Men hon har själv vant oss. När hon kallar oss stockkonservativa stänger vi som vanligt bara våra döväron.

Matte rusar fortfarande som en besatt med sin gallerspade och sina svarta små påsar, men liiiiite lugnare är hon iaf. Vårat krafns hörs inte lika bra och hon sätter tvärdrag mellan öppna dörrar och en fläkt som drar ut. Någon – jag tänker fortfarande inte erkänna om det var jag eller skvallra om det var Filip – bajsade på vårat gamla ställe i går i alla fall. Det kändes jättebra. Matte såg inte så glad ut när hon såg det efter ett tag, men hon sa ingenting, och jag satt där tyst och bara tittade på när hon tog hand om det. Men sen fattar jag inte. Nu luktar det jätteilla där, hon har visst gnidit runt på golvet med nåt äckligt så att vi inte ska gå dit igen. Ättika mumlar hon om. Äckligt är det och jag började nysa.

Mycket äckligare än den där lukten som matte inte vill ska invadera huset, eller hur det nu är hon uttrycker sig.

Hon har försökt ställa lådan ute på altanen också, men nänänä, där går gränsen för hur mycket hon kan lura oss. Toaletter ska vara inomhus.

Matte tror fortfarande att hon ska vinna så småningom och lära oss att gå på toa ute, men vi kämpar emot som giraffer.

"Giraffer" säger matte och ser ut som ett enda stort frågetecken. Ja, inte vet jag, men jag vet inga större kämpar. Fast jag är ju bara en kattunge, förstås...

Maximilian, 18 augusti

Första musen fångad

Filip har fångat sin första mus - och naturligtvis släpade han in den!

Är det något jag som matte avskyr, så är det när katters fångster inte får stanna utomhus. Jag tycker liksom inte att jag har med dem att göra.

Jag vet att det tillhör katters natur att fånga möss, och jag minns hur det såg ut det år jag inte hade katt.

Ändå har jag svårt för just "fångstsidan". Inte är det rationellt inte, och visst handlar det om att blunda för realiteter! Jag vill inte ha mössen i min omedelbara närhet, men jag vill slippa se hur jag blir av med dem! Framförallt vill jag inte ta hand om varken hela eller halvätna muslik!

Att något var på gång förstod jag av Klaras beteende. Självtalade jag i telefonen.

När samtalet avslutats lokaliserade jag Filip - genom att följa hans morrande! Har aldrig hört honom morra tidigare. Och där, långt in under en låg möbel hanterade han sitt byte, som uppenbarligen redan givit upp andan. I varje fall hördes inget pip.

Småningom "försvann" nästan alla spår efter dramat, och hela tiden under "försvinnandet", dvs dödandet och ätandet morrade Filip. Tydligt är arvet efter vilda förfäder, och visst märks likheter med de fortfarande vildlevande, större släktingarna.

Själv tvättade jag av golvet.

Naturligtvis är jag glad över att mina katter förstår vad som förväntas av dem, dvs att de håller mitt hus - inklusive källare - musfritt.

Och lite stolt är jag trots allt, Filip är ju ganska liten än. Men som sagt - jag vill helst inte vara åsyna vittne.

Nu har jag alltså konstaterat min egen "dubbelmoral". Jag genomsådar den, är inte stolt över den, men kan trots det inte hantera den. Jo förresten, hantera kan jag, men inte göra mig av med! Den sitter uppenbarligen inte i huvudet, den sitter i hjärtat. Dvs den är avhängig känslan, inte tanken.

En katt har det onekligen enklare!

Nu ska jag ge min Klara-hund en morot! Och så ska jag vänta på "bättre tider" när det inte är så varmt att alla dörrar måste få stå öppna för jämnan! Tider när jag bättre kan kontrollera om något oönskat är på väg in i huset eller inte!

Och om ytterligare en liten, liten stund ska jag gå och krama om min lille Filip! :-)

22 augusti

Petrus har ordet

Jag gillar uteliv, men också mysiga hemmakvällar ibland, på soffan tillsammans med matte och Klara. Men såna är det slut med.

Vi har ju invasion i huset. Ett par svarta, löjligt små smala och korthåriga varelser som visst också är katter har ju slagit sig ner i mitt hus. Matte gullar med dom, och det gör Klara också. Men inte jag inte! Dom försöker ställa sig in hos mig med, försöker nosa och två gånger hann jag inte sansa mig riktigt utan en av dom, jag tror det var Maxi hann pussa mig på nosen. Men det ska inte upprepas, så nu är jag på min vakt! Så fort jag ser dom så morrar jag! Det håller dom i alla fall på tre decimeters avstånd. Kommer dom närmare så spottar och fräser jag också, och då drar dom sig tillbaka en liten bit i alla fall - en liten, liten stund...

Jag tycker dom visar bristande respekt. Jag är i alla fall äldre och jag var här först. Så nu har jag bestämt mig! Jag ska vara inne mera. Jag ska ligga och sova inomhus ibland, jag också. Och då ska "dom där" hålla sig undan!

Som i kväll till exempel, när jag låg under ett bord. Matte satt vid symaskinen. Filip envisades med att ligga i hennes knä, fast det inte alls verkade bekvämt för någon av dom. Maxi låg och sov på en gästsäng i närheten.

Jag önskar att han fattar var det var han var – på en GÄST-säng! Han borde ge sig iväg härifrån! Ibland blir jag nästan rädd att dom tänker stanna! Varenda gång jag kommer in spanar jag

runt och hoppas att dom ska ha försvunnit. Jag har till och med försökt trola bort dom genom att morra oavbrutet i tjugo minuter.

Fåniga matte tror att jag kanske börjar vänja mig lite, och att jag rentav ska börja tycka lite om "dom där". Önsketänkande!!!!

Nu har dom börjat käka min mat också, den som står i en hörna långt inne i en kattbur. Det gör den för att inte Klara ska stjäla den. Dom har eget torrfoder för kattungar, men det äter dom minsann inte! Inte jag heller.

Men matte ger dom jättegod mat från burk, när hon inte kokar fisk och sånt. Hehehe – det har jag lärt mig nu, att om jag nobbar torrfodret och jamar ljudligt och samtidigt lite ynkligt (jag har noga provat ut rätt tonläge) och svansar runt i köket, då får jag också sån mat!

"Ni äter mig ur huset", säger matte när vi varit riktigt hungriga, men det tror jag inte på! Det syns åtminstone inte på henne, det skulle inte alls skada om hon var ett och annat kilo mindre. "Hm, du har rätt", säger matte. "Vad säger du om tio kilo mindre?" frågar hon.

Då vet jag inte vad jag ska svara, för jag vill ju inte vara oartig. Jamar något om "kanske sju, då..."

Undrar hur mycket mer mat vi katter kan få för hennes sju kilo? Och vilken sorts mat.

Jag har i alla fall kommit på något riktigt smart. Jag tycker att katter ska vara ute på nätterna när det inte är vinter, och matte tycker att åtminstone "dom där" ska vara inne på natten. Mig rår hon inte på, så jag är ute, jag.

På dagarna däremot, då är "dom där" ganska mycket ute, och då kan jag passa på att få mig en tupplur i sköna fåtöljen. I dag har jag till och med gosat lite med matte, något som jag inte gör så väldigt ofta. Man ska hålla på sin värdighet när man heter Petrus och har en stor, tjock svans.

Jag är mycket stolt över min svans! Ni skulle se den! Och ni skulle se dom där ynkligt smala sakerna som "dom där" har där bak! Löjligt!!!

Jag är inte bara stolt, jag är nyfiken också. Jag undrar hur mycket jag kommer att vara inne när det blir kallare och regnigare ute. Jag undrar om jag nånsin kommer att vänja mig vid "dom där". Jag undrar verkligen, jaaa, det gööör jag...

Undrar också varför matte går så konstigt – hon har tappat en dörr på foten, säger hon. Hon är inte klok! Dörrar ska väl inte bäras omkring och tappas på tår, heller!!

Nä – nu är det sen kväll och nu ska jag ut! Hej då!

5 september

Framåt med myrsteg...

Livet här hemma börjar påminna om "jag är ute när gumman min är inne och inne när gumman min går ut..."

När småkatterna är ute, då jamar sig Petrus in, från andra sidan av huset. Äter, tvättar sig – och hoppar upp i mitt knä! Är det inte tillgängligt väljer han en fåtölj. Spinner och visar vilken otroligt söt katt han i själva verket är.

Men när Filip och Maxi så småningom ytterst ivrigt signalerar att de också vill komma in – då förvandlas Petrus till en morrande tiger! När de små tumlar in och i sin iver råkar komma för nära honom, då fräser han och lappar till dem! Idag fann sig Klara föranlåten att ta de små i försvar, och faktiskt huta åt Petrus riktigt ordentligt!

Det är första gången jag sett något sådant hända.

Skulle det däremot vara så att småkatterna är inne först, då håller sig Petrus lite lugnare. Men inte trivs han, inte! Åter och försvinner raskt ut igen.

Men nu är det som det är. Jag har tre katter, och Petrus måste helt enkelt vänja sig. En bit på väg har vi hunnit under de två månader som gått, men mycket, mycket återstår. Trots allt – det går åt rätt håll. Men med "myrsteg"! Det mest hoppfulla är att Petrus överhuvudtaget börjar komma in, och vilja vistas inomhus. Flera timmar i sträck om bara de små är ute.

Han är en boren utekatt, och alltför länge har han aldrig velat vara inne, såvida det inte är femton grader kallt ute förstås! Han har alltid värnat sin rätt att själv bestämma.

Maxi och Filip växer till sig, i ålder och storlek om än inte i "vishet" :-). Men det kommer nog, det också. Något som är helt underbart att se är deras kärlek till Klara. Båda två, men kanske i synnerhet Maxi visar henne en tillgivenhet som är rent rörande! Det är inte mina ben de stryker sig mot när de kommer in, det är Klaras!

Jag förstår inte hur någon kan säga sig tycka om antingen hundar eller katter. Självt har jag så stor glädje av båda. Det är Klara som är mitt sällskap på promenader och vandringar i skog och mark. Det är hon som skäller när rådjuren kalasar på min schersminbuske om natten, och det är hon som nästan alltid ligger vid mina fötter och håller reda på allt jag gör.

Det är katterna som ligger i mitt knä och spinner, ljuvligt varma och mjuka. Det är de som håller mitt hus fritt från möss, och det är de som finner sig varsin skön plats till natten, där de kurar ihop sig på mitt duntäcke. Dvs Filip och Maxi, Petrus föredrar vedboden!

Och jag, jag bara tycker om och tycker om! Tycker lika mycket om dem allihop! De sprider stor trivsel i mitt hus, mina vänner på fyra ben!

12 juli

En HUND i katthörnan!

Jag heter Klara och är en collie. Matte säger att eftersom hon inte heller är en katt och ändå får skriva här i hörnan, så kan gott jag också få göra det! Det är vad jag kallar rättvisa!

Jag var bara åtta veckor när jag flyttade hit, och redan då lärde jag mig gilla katter. Dom bodde redan här och hette Leo och Luffa och var syskon, men nu lever dom inte längre. För två år sedan flyttade Petrus in, och vi är jättegodas vänner. Fast just nu vet jag inte riktigt vad jag tycker...

Jag har massor att göra, det har man som hund i det här huset! Först och främst måste jag förstås hålla reda på matte, och det kräver sin hund ska jag säga! Ibland försöker hon smita iväg nånstans utan mig, men ofta brukar det löna sig att påminna om att jag självklart borde få följa med! Det är rätt kul att sitta i bilen och titta på folk.

Jag har förresten mitt eget sätt att tjata. Jag låter mycket! Väldigt mycket. Gnyr och småskäller. Om det inte verkar hjälpa, då övergår jag till att bara titta på henne. Jag har väldigt vackra bruna

ögon, och aldrig är dom vackrare än när jag ber att få följa med! Jag hänger lite med huvudet också, och min svans ser inte heller så glad ut.

Jag måste hålla reda på katterna också – ja, som ni väl vet så är dom flera stycken. Petrus klarar sig själv – men ni skulle se dom där små! När dom klöser på möbler, då storskäller jag och skvallrar på en gång för matte! Inte ska dom få förstöra vårt hus, heller!!!

Jag gillar dom annars, väldigt mycket, Men jag har en del synpunkter, det har jag verkligen! Till exempel så får dom mycket godare mat än jag. För det mesta i alla fall. Ibland får jag smaka en liten bit, men det bara retar aptiten ännu mer! Men okej, jag brukar ofta få en morot att trösta mig med, och det är ju också gott.

Dom svansar och ställer sig in, och både jag och matte erkänner att det lyckas dom väldigt bra med! Dom är himlans goa, faktiskt! Det är kul att hälsa dom välkomna in när dom varit ute ett tag, och lite kul också att se mattes min när dom efter att först ha hälsat och gosat med mig låter henne också hälsa och klappa dom lite – då är dom ganska blöta, hihhi! Kan väl inte jag hjälpa heller, att dom blir det när jag nosgosar med dom... I synnerhet Maxi håller på och hälsar länge. Ibland blir han nästan för entusiastisk.

Petrus hälsar förresten också först på mig, och han blir blöt han också!

Men nu kommer det besvärliga. Petrus gillar ju inte Maxi och Filip. Han är lite jobbig, tycker jag. Han morrar och fräser och betar sig väldigt konstigt. Matte håller alltid sitt knä fritt från dom små nya när Petrus är inne, och ibland hoppar han upp dit. Men hon gillar inte att han visserligen spinner men samtidigt morrar och väser. Efter en stund ledsnar hon på morrandet, rör lite på sig och på en gång hoppar Petrus ner.

Jag har ingripit ett par gånger, gillar inte när han blir alltför vrång mot dom där minsta. Så jag gör en sorts skenutfall – och så tittar jag lite oroligt på matte. Ska hon kanske banna mig nu, när jag talar om för Petrus att jag inte gillar det han gör? Men nej, jag tror hon är ganska tacksam. Jag tror att vi förstår varandra, hon och jag! Vi är ju i alla fall hund och människa, lite av samma sort, menar jag, eftersom ingen av oss är katt.

Aldrig att jag skulle göra min kompis Petrus illa, och han är verkligen min bästa kompis! Men det är ju Maxi och Filip också. Jag fattar inte varför inte mina kompisar kan hålla sams!

Jag känner mitt ansvar! Det är iaf jag som är hund här i flocken! En flock ska hålla ihop, tycker jag, det ligger nog i mina gener till och med, att tycka det. Matte gör vad hon kan, och det håller jag henne räkning för. Men ska här verkligen ske en förändring, då behövs jag!

Villigt ska jag iaf erkänna att vi har det rätt mysigt redan nu. Katterna är inne i skift, och på så sätt har jag alltid en hel massa sällskap! Det har jag ute på tomten också, för när jag och matte går och pysslar eller gräver eller så, då är katterna också med! Dom till och med försöker springa efter min boll, som matte brukar kasta, men där får dom tji! Den är min, och dom har lärt sig nu att det är bäst att dom håller sig ur vägen när jag kommer rusande! Dom brukar slänga sig upp i nåt träd...

Och det är något jag är ganska avundsjuk på. För klättra, det skulle jag också vilja kunna. Men man kan inte få allt! Jag har ju i alla fall fått bli en hund, med rätt att följa med i bilen! Det får minsann inte katterna, inte!

22 september

Maxi + Klara = SANT!!

Maxi älskar Klara, joodå, det är alldeles, alldeles sant! Nästan så mycket att Klara ibland känner sig lätt besvärad. Men mest besvarar hon nog ändå kärleken! Men hon delar med sig, och favoriserar nog ändå alla katterna lika mycket.

Nja, kanske inte ändå. Hon har ett täcke på golvet, som både Filip och Maxi med förtjusning tar sig en sovstund på. Aldrig har det hänt tidigare att hon tillåtit någon enda katt att placera sig alldeles intill sig, och aldrig skulle det heller fallit henne in att placera sig själv på täcket om det fanns någon katt där. Även om utrymmet räcker till.

Men – häromdagen låg de där båda två, Klara och Maxi. Vem som placerat sig först vet jag inte, men gissar definitivt på Klara. Maxi låg alldeles intill. Jag tror att Klara anade vad jag tänkte, för hon bara tittade på mig, och jag tyckte nog att hennes min var rätt uppgiven :-)

- Okej matte, jag har gett upp! Dessutom är han ju himla go´ och vi FÅR ju faktiskt rum båda två. Men om du tar och vecklar ut HELA täcket, så får vi ännu bättre rum, liiite fjuttigt känns det med bara ett halvt...

- Om du bara lät bli att knöla ihop det, så skulle det räcka alldeles förträffligt väl med ett halvt, konstaterar matte.

Maxi är liten, och som du knölar så ligger det mesta av dig i alla fall utanför!!

Småkatterna – som för övrigt inte alls är så där väldigt små längre – vistas numera utomhus en rätt stor del av dagen. Jag försöker få dem att begripa att ALLA behov åtminstone inte ALLTID behöver uträttas i kattlådan inomhus! Vidare vill jag att de ska fatta att ett besök utomhus inte alls betyder att de är utestängda för tid och evighet! Ett litet kرافs på fönstret till altanen eller köket – eller bara ett litet jamande – och vips är de insläppta!

Skulle jag inte höra dem på en gång, då kommer en storskällande Klara sättandes, med flygande man och svans.

Och då när de kommer in, då sätter det stora Maxi-svansandet igång! Han lyckas i det närmaste slå knut på sig själv när han ålar sig runt Klaras ben och samtidigt pussar henne på nosen. Runt, runt och stryk, stryk och puss, puss... Efter en stund avbryter han för att ta sig en liten matbit därinne i kattburen, och så svansar han ett tag igen. Klara välkomnar "uppvaktningen" med glädje till en början, men betar sig småningom lite mer besvärat. Maxi insisterar, och Klara låter honom hållas.

Han har visserligen vid det laget hunnit ge också mig en lite förströdd svansning, men bara så där i förbifarten. Min stund kommer senare :-)

Filip däremot, han är ungefär lika enträgen när det gäller mig som Maxi när det gäller Klara. Och han vet exakt hur han vill ha det! Helst ska jag inte sitta, jag bör ligga! Och så ska jag gosa och klia och prata! Gör jag "fel" så protesterar han med ett visserligen ganska milt jamande – men ett uppfordrande! Förstår jag ändå inte vad han menar, då tar han i lite kraftigare. Samtidigt som han mjukt klappar mig på kinden med sin vänstra framtass...

Petrus – han morrar lite mindre och kan vara inne lite längre än tidigare. Men långt, långt är det kvar innan han ens kommer till acceptans. Jag undrar så hur katterna betar sig när de möter varandra utomhus, för det måste de ju göra ibland. Men jag tycker mig förstå att Petrus mer och mer övergår till att ockupera en av granntomterna. Jag ser honom ibland komma därifrån, genom de täta buskagen och granarna.

Han kan gott ta sig an den där tomten lite, min kära både folk- och kattungeskygga Petrus. Grannarna är praktiskt taget aldrig där.

4 oktober

Länge sen sist!

Det har hänt en hel del med Filip och Maxi, sedan jag sist skrev i Katthörnan. Med Petrus också för den delen.

"Småkatterna" håller på att bli stora nu. Deras exakta ålder vet jag ju inte, i varje fall inte Maxis. Men han bör väl vara uppmot nio månader, åtminstone. Snart dags för veterinärbesök igen! Det blir inte roligt! Filip får vänta ytterligare ett par månader.

Det har blivit kallt ute nu. Petrus har insett att om han ska vara inne i stugvärmen, då är han helt enkelt tvungen att tolerera "dom där". De å sin sida har slutat att försöka hälsa honom välkommen in, eller i varje fall göra det alltför "nosfast". En 1-2 meters avstånd är vad som gäller.

Ofta går de i skift. Två in och en ut. Eller tvärtom. Problematiskt blir det först om en av "dom där" ligger i den fåtölj eller överhuvudtaget på den plats där Petrus tänkt ta sig en tupplur. Då morras det, knycks på svansen och begärs att omedelbart bli utsläppt!

Men några allvarigare utfall gör inte Petrus längre – antagligen törs han inte för Klara! För hon tolererar numera inte sådana dumheter! Petrus får sig en rejäl åthutning! I synnerhet om det är Maxi som drabbas – och oftast är det just han.

Kattlådan används inte lika mycket nu som tidigare – de har helt enkelt bara tillgång till den på natten. Eller då de ibland är "ensammahemma" under dagen.

Mina katter är ena hejare på att ta möss – men de enda jag egentligen märker är näbbmössen, för de äts inte upp. Det gäller att se var jag sätter fötterna när jag går ut – ofta ligger en död musstackare precis utanför ytterdörren. Eller altandörren. – Små nätta presenter... Usch!

Kvällspromenaderna är sig inte heller riktigt lika längre. Förr gjorde nästan alltid Petrus mig och Klara sällskap på den där sista kvällsturen framåt ett-två-tiden på natten. Numera kan det lika gärna vara en i mörkret helt osynlig svart liten katt som slunkit ut och skuttar med.

Stackars Petrus! Revir efter revir faller! Men så ofta jag får, så stryker jag honom över pälsen, gosar lite men det gäller att ta det i lagom doser. Och de är inte stora. Han är en mycket bestämd herre, och har alls ingen svårighet att tala om exakt hur han vill ha det. Och INTE ha det. Men ungefär en gång per vecka kommer han upp i mitt knä – och det är förstås en riktig högtidsstund :-)

Mina katters olika sätt att vara "knäkatter" återkommer jag till!

5 november

Nu bara väntar vi

Husets hund, Klara, ligger på sjukhus. Akut färd till djursjukhus i lördags morse, därefter vidare transport till ett sjukhus som även har öppet över helgen. Operation lördag kväll. Vidare utredning pågår. Eventuellt har hon även drabbats av Ehrlichia, en fästingburen sjukdom.

Fästingar – jag kan inte rätt förstå varför sådana odjur ska behöva finnas! Vilken funktion fyller dom i naturens ekosystem? För några år sedan var Borrelia aktuell för Klara. Även katter kan drabbas av Ehrlichia. Högt uppe, till vänster på den här sidan, finns en länk till en bra sida.

Både hund och mina katter försöker jag skydda mot fästingangrepp, genom att använda Front-line, ett preparat som appliceras på huden ca var fjärde vecka. Totalt skydd utgör det emellertid inte, även om det är näst intill.

Jag ska kolla, kanske finns något som är ännu effektivare.

Men just nu, nu väntar vi. Rapport från sjukhuset är att Klara måste stanna minst en dag till, bland annat för vidare utredning.

Maxi är ytterligt undrande. När jag i går kväll kom hem utan Klara var han direkt anklagande!

Han gick direkt till Klaras täcke, kom sedan fram till mig och tittade mig stint i ögonen, och gick tillbaks till täcket. Därefter vandrade han lite runt och kikade – men ingen Klara hittade han.

Då satte han sig helt sonika ner mitt framför mig, tittade mig rätt i ögonen med absolut stadig blick som det var omöjligt att undvika – om jag nu till äventyrs hade velat!! – och så började han jama.

Resten av kvällen höll han sig intill mig på ett sätt han aldrig brukar annars. Jag förklarade och berättade, och på något vis förstod han. Det känns som om vi grät en skvätt tillsammans.

Filip däremot har betett sig ungefär som vanligt. I hans värld är jag den viktigaste varelsen i huset, och Klara den näst viktigaste, för Maxi tror jag det är tvärtom. Och då räknar jag inte med Filip och Maxis förhållande till varandra, det är en sak för sig, ännu mer omöjligt att gradera.

Petrus verkade närmast ta chansen att tvåla till ”dom där” lite extra, nu när ingen Klara höll ett vakande öga över dem. Jag försökte i någon mån överta hennes roll, men lyckades knappast så bra. Så nu tillämpar jag i stället ganska strikt skiftgång.

Idag, dagen efter, finner jag återigen anledning att tala lite med Maxi om Klara. I vanliga fall genomför han ju ofta en långdragen, innerlig och ytterst påtaglig hälsningsceremoni med henne, så pass kärleksfull att hon ibland känner sig rätt besvärad, har jag märkt. Inte minst när Maxi ställer sig på bakbenen framför henne, pussar henne och klappar henne på kinderna med båda sina framtassar... Nu verkar han vilse, stryker sig lite, lite grand mot mig i stället, men framförallt så jamar han rätt övergivet. Och så fort jag nämner hennes namn skärps hans uppmärksamhet till det yttersta. Han ”lyssnar” när jag försöker förklara, trösta och muntra upp, det gör han!

Det där med klappar på kinden är något som båda mina nyaste katter har stor känsla för. Fast Filip brukar klappa mig! Återkommer till det en annan dag.

Mina katter är oförsäkrade – än så länge! Men det ska jag snabbt ändra på. Så fort det blir vardag igen!

Men nu, nu framförallt väntar vi, mina katter och jag. Väntar på att allt ska bli sig likt, på att Klara återigen ska vakta möbler mot klösning, vänligt sniffa på alla katter som kommer in och ligga vid mattes fötter vare sig det handlar om skrivbord, matbord eller soffbord.

Och jag väntar på att få se en annan blick i hennes ögon. Fortfarande ser jag framför mig hennes förtvivlade, rädda och övergivna blick när hon rullades iväg på bår på väg mot nedsövning för operation! Allt medan jag måste vända om och fara hem.

10 november

Nu är vi glada!

Jag är Maxi, och jag är så glad så att jag har bett matte att det är jag som ska få skriva det här:

Klara är hemma igen!

Jag försöker gosa med henne men det är lite svårt när hon har en sån där stor och konstig strut på huvudet. Jag fattar inte riktigt varför matte tycker att hon ska ha en sån på dig.

Jag förstår i alla fall att Klara inte mår så bra. Första dagen hemma bara gnydde hon och matte låg där på golvet bredvid henne, dom delade på ett stort täcke. Jag förstod att Klara hade ont och att matte försökte trösta henne och tala om att nu skulle allt bli bra och att hon inte skulle behöva åka tillbaka till sjukhuset.

Jag förstod också att Klara berättade för matte hur förfärligt hon hade haft det. Och matte förstod, och det gjorde jag också. Så jag bara la mig lite försiktigt alldeles utanför täcket och tittade på henne.

Jag tycker så mycket om Klara. Det är inte bara det att hon försvarar mig när Petrus dummar sig. Jag tycker att hon alltid är så snäll och jag tycker att hon är så vacker. Och så är hon stor också. Det känns tryggt att ha en stor vän.

Enda gången hon inte är så snäll är när jag försöker smaka på hennes mat. Då morrar hon, drar till och med upp överläppen och då förstår jag att hon menar allvar. Men det gör inget, för då äter jag bara min egen mat i stället.

Nu har Klara varit hemma i tre dagar och i kväll har hon för första gången en svans som ser ut som jag tycker att den brukar se ut. Inte så där inåtböjd och konstig. Hon ser riktigt glad ut.

Just i kväll har jag lärt mig att det går väldigt bra att klappa henne på kinderna fast hon har den där struten på sig. Om jag ställer mig på bakbenen så når jag in i struten med framtassarna, om jag anstränger mig lite. Jag kan pussa henne också.

Jag undrar om jag ska våga lägga mig bredvid henne på täcket, i kväll. Nja, hon brukar inte tycka så bra om det, så jag kanske nöjer mig med mattes säng som vanligt. Men lite synd är det, för egentligen skulle jag vilja ligga hos Klara i stället.

Men jag kan i alla fall trava runt henne på styva ben och med krökt rygg och stryka mig mot henne och spinna och ha mig så att hon till slut nästan ber mig sluta. Då förstår jag att hon har förstått – jag bara älskar henne!

Filip är också glad att Klara är hemma. Men jag är gladast. Och matte! Hon var så glad att hon grät lite, berättade hon för mig i förtroende så där. Och jag lovade att inte skvallra.

Hej då, nu ska jag gå och gosa en stund!

Maxi

Javisst - precis så var det. Konstaterar jag, matte. Han är en sån härlig katt, Maxi. Vilken tur vi alla haft, att det var just vi som hittade varann där på katthemmet!

15 november

Livet återgår

Nu börjar livet i mitt hus bli som vanligt igen! Klara har fått stygnen borttagna, och tratten har åkt av. Hon är åter en glad hund, i går nästan lite för glad. Jag var rädd att hon åter drabbats av något, eftersom hon plötsligt återigen började få svårt att stödja på ett av sina bakben – men det var bara temporärt! Förmodligen en överansträngd sena eller muskel, trodde veterinären, och så var det nog. I ömsesidig glad yra hade vi glömt att hon varit tämligen orörlig några veckor nu, och att återgången till ett mer normalt liv måste ske stegvis.

Idag märks inga spår av opassligheten, tvärtom. Men vi är ordinerade lugn och bara korta och stillsamma promenader än så länge.

Det här är visserligen en katthörna, men katt- och hundliv är så intimt förknippade med varandra, här hos mig. Klara har väl inte vallhundsblod i sina ådror för inte! Hon har koll på sina vänner, och rycker blixtnabbt ut om hon hör att det klöses på möbler, om Filip hoppar upp på byrån i hallen och försöker komma åt hennes helt privata "välkommen-in-godis". För att inte tala om när Petrus morrar och väser åt "dom där". För det gör han allt fortfarande, då och ed.

Men nu ska ni höra – äntligen, äntligen, äntligen så stannar han kvar inne i flera timmar, trots han har ätit färdigt och Filip och Maxi också är inne! I går kväll fanns vi utplacerade alla fem i samma rum! Maxi hos mig i soffan, Petrus på en annan soffa, Filip i en fåtölj och Klara på golvet under soffbordet. Inget fräs och väs – bara lugn och ro. Klara belåtet grymtande då och då, och katterna spinnande.

Just nu är vi lite mer utspridda, men inne allihop. Jag på kontoret, "småkatterna" i "gröna gäst-sängen" i rummet bredvid, Klara under mitt skrivbord och Petrus i fåtöljen närmast kaminen.

Det är kallt ute i kväll. Det är förstås höstrusket och den annalkande vintern – egentligen är den väl redan här – jag har att tacka för att även Petrus finner för gott att åtminstone i det närmaste acceptera den nya tingens ordning. Det känns gott och bra, för på något sätt tycker jag att katter och den goa stugvärmen hör ihop!

Och i morgon ger vi oss ut på tomten allihop för att ta ner den gran, som ska få äran att bli årets adventsgran, vid entrén.

29 november

Inträdande julfrid?

Det har blivit kallt ute. Sedan jag sist rapporterade om läget har vi bl a haft en period med över tio köldgrader nattetid. Då vill inte ens Petrus vara ute. Och källardörren måste stängas, för att inte vattenledningar ska frysa.

Förhållandet mellan mina katter är inte hjärtligt. Men ändå har här tagits åtminstone ett par jättekliv mot en rimlig samexistens.

Så här är läget i kväll:

I "rummet mitt i huset" finns inte bara mitt månghundraåriga, stora matbord. Där finns också bl a husets kamin, och ett par fåtöljer. I kaminen värmer en björkvedsbrasa, och i den ena fåtöljen

ligger Filip och Maxi. I den andra ligger Petrus! Alla tre sover lugnt och tryggt. På golvet mellan dem ligger Klara – även om hon då och då tar en tur in till mig och datorn, på kontoret. Man måste ju ha koll på läget!

Frid och ro härskar. Jag stryker i tur och ordning alla tre katterna över pälsen, och alla svarar med ett belåtet kurr. Petrus börjar spinna.

Nu är det precis fem månader sedan Filip och Maxi kom till vårt hus. Fem månader med fräs och spott och morr, två ut och en in eller tvärtom. Visst väser Petrus fortfarande, i synnerhet om han blir överrumplad eller en av "dom där" ligger precis där han tänkt parkera sig, men faktum är att det aldrig har kommit till någon verkligt allvarlig sammanstötning. Mycket som jag tror tack vare Klara, som ingriper resolut.

Men nu ligger de alltså och sover bara någon meter från varandra. De svarta har varit ute en stor del av dagen, men Petrus tycks mer och mer börja uppskatta ett varmt och skönt inneliv.

I det här huset har vi sena vanor, läggdags för mig/matte inträder vanligen först vid tvåtiden på natten, och vid det laget vill Petrus gärna ut. Jag förstår varför, eftersom jag ganska ofta hittar en liten död näbbmusstackare utanför ytterdörren. De smakar tydligen inte gott. Andra möss äts upp. Efternatten är jaktid.

Vid sex-sjutiden brukar Petrus signalera på köksfönstret att han vill in, samtidigt som Filip och Maxi gärna vill ut. Ett par mornar nu har Petrus till och med struntat i den obligatoriska väsningen och "tassviftningen", där i dörröppningen :-)

Själv återvänder jag till sängen!

De är stora nu, Filip och Maxi. I synnerhet Maxi. Han är en kraftigare katt – eller beror det bara på ålderskillnad? Jag tror inte det, till exempel har han en mer kraftfullt "fyrkantig" huvudform. Filips huvud går mer mot hjärtformat. Maxis päls är i förhållande till Filips ganska sträv, åtminstone över ryggen. Det är tur att det åtminstone är någon skillnad på dem, eftersom det ju inte är det i vare sig färg eller teckning.

Ibland tänker jag på alla stackars icke önskade katter, på dem som bara lämnas vind för våg. Som inte tas om hand av vare sig katthem för omplacering eller direkt av någon privatperson. Samtidigt är jag så tacksam över den plötsliga impuls som fick mig att praktiskt taget "utan förvarning" ta hand om de här två. De lönar mig sannerligen rikligt!

Tänk så många andra katter som också skulle löna "sin människa" rikligt, om de bara fick en möjlighet!

Och när nu även Petrus tycks förstå att han – om han vill – kan få leva sitt liv precis som förut, ja då känns det oerhört skönt. Jag har verkligen tyckt så synd om honom!

Han har till och med börjat följa med på "nattipromenaden" igen! Så nu skuttar tre katter runt mig och Klara.

Om en liten stund är det dags!

17 december

Det krävdes vargavinter

Stora ting har hänt sedan sist! Petrus har "flyttat hem" igen! 20-25 graders kyla har fått till och med honom att ge upp det fria utelivet.

Faktum är att under flera dygn har just Petrus varit den som visat allra minst lust att sticka nosen utanför dörren.

Filip och Maxi har inte riktigt vetat hur de skulle bete sig. I synnerhet Filip har gärna velat bli utsläppt, men har antingen backat direkt när han känt kylan strömma emot sig, eller rusat raka vägen runt huset och begärt insläpp via altandörren!

Klart att de tre katternas samvaro inte är problemfri, men nu är åtminstone isen bruten. Blotta åsynen av "småkatterna" framkallar inte längre väs och morr från Petrus. Det gör inte heller det faktum att någon annan än han kan hinna före till matskålen, den som alltid är placerad inne i en transportbur under matbordet, för att vara oåtkomlig för Klara.

En typisk syn är en stor och yvig och rätt magnifik Petrus sittande mitt på golvet, ganska nära kaminen. Han sitter där orörlig som en staty, bara blinkande med ögonen. Filip ligger i en fåtölj, ett par meter ifrån. Maxi däremot, han gör små försök till närmanden, men stöts tillbaka av den osynliga mur Petrus omger sig med. Men det är nog inte en mur, snarare en sorts utstrålning, en "aura" som för en katt är ytterst konkret. Maxi kommer aldrig närmare än tre decimeter. Däremot kan han röra sig i en cirkel runt Petrus, men hela tiden iakttagande exakt samma avstånd från den stora katten. – Fascinerande att se.

Den där integritetszonen fungerar inte alls under matbordet. När Petrus har huvudet och halva kroppen inne i buren och äter, då generar sig inte Maxi det minsta för att ta t ex Petrus magnifika plymsvans i närmare betraktande. Ett morrande hörs från burens inre, Maxi drar sig cirka två centimeter tillbaks, och det är uppenbarligen nog. Petrus fortsätter lugnt sitt ätande. Länge och omsorgsfullt.

Något som däremot inte alls fungerar, det är Petrus och ytterligare en katt i samma soffa som jag, eller i min säng om kvällen. Ibland hinner Petrus först, något som Maxi respekterar. Men det gör inte Filip! Han hoppar glatt upp han också, vilket resulterar i att Petrus blir rasande! Väs, morr, och ett par rejäla rallarsvingar! Därpå hoppar den ursinnige Petrus ner från mig och sängen och söker sig nytt nattkvarter, alltmedan Filip mjukt spinnande förväntar sig sedvanlig gosestund :-)

Ska väl tillägga, att i möjligaste mån så favoriserar jag Petrus, jag tror han behöver det. Men – den "möjliga månen" är inte så stor, han är fortfarande en enstöring, om än en för tillfället lite mer social dito.

Maxi och Filip däremot - de är sannerligen inga enstöringar! De är så rasande goa, båda två! Om en vecka är det precis ett halvår sedan Klara och jag hämtade hit dem. Under den veckan kanske tre-katt- situationen stabiliseras ännu något, kanske börjar rentav de första stegen tas inte bara mot tolerans, utan även mot vänskap?

Nja, det är kanske att hoppas för mycket, men hellre hoppas jag för mycket än inte alls! När det gäller katter likaväl som i övriga livet!

Då är det förresten återigen dags för den trevliga "inspektören" från Katthemmet att höra av sig! För så är det, först efter ett halvår "släpper" man helt de skyddslingar man en gång tog om hand. Jag tror att de på Katthemmet är ganska nöjda med oss – jag har just gjorts uppmärksam på att de på sin hemsida till och med länkar hit till vår katthörna!

10 januari 2003

Nu har vi gjort det!

Filip och Maxi är kastrerade. Och de är ID-märkta. Plus att de har var sitt halsband.

Så nu är de jämställda med Klara, så att säga. Även om det ju för hennes vidkommande var helt ofrivilligt, också från min sida. Även Petrus är kastrerad.

Det är ett stort ingrepp i en katts liv. Ändå har jag inte tvekat ett ögonblick.

En tidigare katt – gule Leo – var inte kastrerad, och han bodde här i mitt hus i drygt tio år innan han helt plötsligt en dag bara var borta. Jag minns hans blesyrer, hur han kom hem och knappt kunde andas. Jag minns när hans nos var helt söndrig, och jag minns när jag var rädd att hans ena öga aldrig mer skulle bli användbart. Men det blev det, däremot fick han hela sitt återstående liv dras med ett fult ärr alldeles under ögat.

Han hade överhuvudtaget många ärr, den katten.

"Så där ser katter ut på landet", sade man till mig.

Det är möjligt att de gör, och visst var Leo den som många gånger verkligen höll i gång ett slagsmål, det kunde jag se. Rusade efter sin flyende antagonist för att fortsätta fajten. Men ändå...

Det naturliga i all ära, men våra huskatter har redan fjärmats så långt från sitt ursprung, att jag inte tycker det argumentet är speciellt relevant.

Katten har helt enkelt valt att låta sig domesticeras. Däremot tror jag inte att den valt att låta sina ungar dränkas, spolats ner i toaletter, kvävas i plastpåsar eller lämnas vind för våg i naturen för att leva ett liv de inte klarar av.

Och till domesticering hör att inte tillåtas föda fler ungar än att de kan tas om hand på ett humant sätt.

Det är alltså mitt ena skäl, att mina hittekatter inte ska bidra till att än fler hemlösa katter ser dagens ljus. Mitt andra är att jag inte vill att de ska råka illa ut i slagsmål med bl a de vildkatter som också finns här i närheten och som med all säkerhet är bättre skickade att vinna en blodig kamp. Mitt tredje skäl är ganska egoistiskt – jag vill ha mina katter hemomkring, vill att de även fortsättningsvis ska vilja komma in och umgås, klösa sönder en och annan möbel, dra ner viktiga papper på golvet – och fordra att på kvällen få ligga på mitt bröst och mage, i precis rätt läge för att komma åt att klappa mig på kinden...

Efter förra besöket hos veterinären var Maxi gruvligt osams med mig, vägrade all kontakt under flera timmar. Och då var det ändå bara fråga om en vaccinationsspruta.

Den här gången var de ju till och med nedsövda.

Katter som vaknar ur narkos blir lätt aggressiva förklarade veterinären, och såg mig stint i ögonen när hon förklarade att jag ABSOLUT inte fick släppa ihop dem under kvällen och natten. Oavsett hur goda vänner de var i vanliga fall. Även Klara måste hållas ifrån dem, för sin egen skull.

Jaja, men nu var det så att Filip och Maxi inte alls höll med. Inte jag och inte Klara heller. Så fort Maxi någorlunda kunde stå på vingliga ben så stapplade han raka vägen till Klara för nospussar och allmän tröst och förståelse. Faktum är att jag snart låg på en soffa med båda katterna på magen och Klara tätt intill nedanför. Minst ett par timmar tillbringade vi så.

Nu har det gått en vecka sedan kastrationen, inga komplikationer har tillstött, och de betar sig precis som vanligt.

Lite knepigt var det däremot att veterinären upptäckte öronskabb. Så om drygt två veckor ska vi tillbaks och kolla att behandlingen gett önskat resultat.

4 februari 2003

Att uppfostra en matte

Vi, Maxi och jag, vi tror för det första att det är väldigt bra om man är svart! En liten vit prick nånstans kan tolereras, men i synnerhet en svart nos tror vi nästan är en förutsättning. Men det är klart, Petrus nos är inte svart, och han lyckas ganska bra han också. Fast Klaras nos, den är svart! Precis som våra är.

Det räcker förstås inte med att vara svart. Envishet måste också till, det är vi överens om. Man får inte ge sig. Det gäller att hålla ut längre än matte.

Kattlådan

Både Maxi och jag vet till exempel att matte tycker att vi ska kissa och bajsa utomhus – men det tycker inte vi. Vad tror hon egentligen att vi har våran kattlåda till! Nu har vi till och med lärt Petrus, så att han också fattat vitsen med att slippa krasa i snö!

Och äntligen har matte insett att det inte spelar någon roll hur länge hon än försöker få oss att stanna ute – när vi blir insläppta ger vi oss i alla fall raka vägen till lådan.

"Lika bra att skratta åt eländet", säger hon... Och det har hon ju rätt i! Så numera tar hon snällt fram gallerspäden och ser till att nästa man i lådan också har ren fin sand.

Här har vi verkligen lyckats bra med henne!

(Dessutom är det ju kall vinter, och hon har ett ganska gott hjärta och förstår att vi längtar in i stugvärmen.)

Vatten

Vatten ska vi ha, och det ska vara färskt. Jag, Filip, är extremt noga. Om jag inte ser när hon håller upp nytt vatten i våran vattenskål, då dricker inte jag. Skålen ska vara alldeles full också.

Annars bara sitter jag där och TITTAR på henne! Hjälper inte det, då piper jag. Hon säger att vattnet ÄR nytt, att hon höll upp det alldeles nyss när jag tittade bort en stund, men det litar jag helt enkelt inte på.

Maxi och Petrus är inte lika noga. Trots det, så tycker jag nog att jag lyckas bra med min mattefostran. Visserligen skrattar hon åt mig, men hon gör iaf som jag säger!

Jag får alltid nytt vatten.

Soffan

Ibland får matte för sig att hon ska SITTA i våran soffa i vardagsrummet. Det är ju bara SÅ dumt av henne!

Jag protesterar – sätter mig bredvid och LÅTER. Jamar och piper. Hon ska ligga så att jag kan få ligga på henne så att mina framtassar kan klappa henne på hakan och kinden!

Jag har lärt mig att hon är väldigt förtjust i att jag klappar henne på kinden, så då gör jag det förstås. Så fort hon har lagt sig ner...

Det är också ett osvikligt sätt att få henne att lägga ifrån sig en bok, när jag vill gosa. Jag tränger mig helt enkelt ner framför boken och klappar henne, och numera vet hon att jag inte tänker ge mig, så hon lägger ganska snart ifrån sig det hon har för händer och gosar med mig en stund i stället.

Jag har lyckats bra här också!

Gos på våra villkor

Maxi är väldigt noga med att det är han som ska bestämma när det är dags för lite gos. Ibland försöker matte fjäska, till exempel om han ligger och sover i en fåtölj. Men det blir tji, jag vet ingen som kan se så förnärmad ut som Maxi!

Han blänger på henne, och så hoppar han ner och går antingen till Klara och gosar i stället, eller också hoppar han upp på en säng eller nåt annat.

Men han är lite snäll och förlåtande också, han Maxi. Efter några minuter kan han åtminstone som hastigast stryka sig mot henne, bara för att tala om att nu är han inte sur längre.

Det fungerar bra, matte vet nu att det är Maxi som ska ta initiativet, och inte hon. Om det ska bli riktigt gosigt alltså. "Det gäller bara att vara konsekvent", säger han.

Men jag har nog märkt jag, att han tar gos-initiativ ganska så ofta. Ibland tror jag att det för honom bara är en fråga om själva principen!

Insläpp

En annan sak som Maxi är världsbäst på är att bli insläppt. Jag, Filip, kan sitta ganska länge på bordet vid låga altanfönstret utan att matte märker mig, men Maxi, han ger sig minsann inte, han!

Han ställer sig på baktassarna och TRUMMAR med framtassarna på fönstret. Hårt och snabbt, och matte kommer förstås springande. Numera vet hon att han inte ger sig.

Och så tycker matte att han är så söt också, där han står och trummar. Säger hon.

Han har verkligen lyckats.

Annars är det mest jag som är aktiv, Maxi är allt lite flegmatisk av sig, tycker jag.

Kvar att lära matte

Något både Maxi och jag misslyckats med – hittills – är att få vara ifred på köksbänkarna. Där kan finnas en hel del intressant ska jag säga. Men så fort matte hör att något skramlar eller låter i köket, så kommer hon rusande och schasar ner oss!

Det tycker vi är ofint. Vi bor ju här vi också, och vi tycker att det där intressanta köket också är vårt.

Det är inte riktigt lika inspirerande längre, vi förstår inte riktigt vad det är matte har gjort, men än har vi inte gett upp. Ganska ofta glömmer hon det där som gör köket ointressant. Om inte annat kanske det finns nåt man kan skicka ner på golvet och ha att leka med. Eller nån tallrik som hon inte hunnit diska!

Morot och piska

Ska jag sammanfatta så är det bra med "morötter", som att vara svart, ha ett lite ömkligt pip i beredskap, klappa på kinden med mjuk tass och sådant. Och så kan vi ju spinna!

Hjälper det inte med morot så får man ta till "piska". Som att blänga, sätta klorna i en fåtölj eller ett bord, eller bara krafsa i största allmänhet på det som finns närmast! Då kommer hon springande, och vi kan sätta igång med någon lämplig "morot" igen!

I det stora hela kan vi inte klaga – och det gör vi inte heller. Vi är rätt lyckosamma i vår uppfostrargärning! Det går framåt!

Men det kräver både envishet och en del tålmod av oss! Men obildbar är hon iaf inte, våran matte! :-)

PS. Vi har blivit fotograferade i går och i dag. När vi får bilderna har matte lovat att ni ska få se dem!

1 mars 2003

Ont i magen!!!

Nu har Filip varit sjuk – men är klart på bättringsvägen. Diarré, plus blodigt slem. Animalen, vätskedropp mot uttorkning, antibiotika i 14 dagar och "bakterietillskott" som dels ska skopa ut elaka bakterier, dels tillföra nya fräscha och önskvärda.

Och så dietfoder – till en kostnad av närmast oxflé...

Det blev mycket tvätt av textilier här hemma! Filip hann inte alltid dit han skulle, och inte heller ville han alltid det han borde! Liten krake – förmodligen upplevdes inte det blodiga slemmet riktigt höra hemma i kattlådan.

Men nu har han börjat vara ute igen – inte möjligt att hålla varken honom eller mig själv inne de första vackra dagarna med vår i luften! Det "lyser" om alla katterna, av ren livsglädje! Nu kan de springa omkring överallt igen, ingen otäck snö att "pulsa" i, bara ofantligt roliga löv som virvlar, en matte och en Klara som också är ute - och en inte alltför vrång Petrus som åter börjar hålla sig hemmavid.

Problem har jag däremot fått med maten – katterna har ju alltid haft fri tillgång. Det fungerar inte alls nu. Filip ska ha mat för sig – och bara förhållandevis små portioner – medan de andra förväntar sig tilldelning på vanligt sätt. Det kan de ju inte få, eftersom den vanliga maten är "förbjuden frukt" för Filip! Separata och skilda måltider och matskålar – inte lätt, ska jag säga!

Det är mycket gnäll och pip, mycket fjäsk, mycket snoende, och ofta kolossalt många förnär-made katter! Åtminstone KÄNNS de väldigt många just då. Som åtta, ungefär...

Och att få i Filip antibiotika – jag kämpar och kämpar. Det gör han också :-). Hittills har dock jag vunnit.

I övrigt kan rapporteras att en bunke med björkris, den rymmer VÄLDIGT mycket vatten! Minst tio liter tror jag, när det vräks ut över bord, fåtölj, golv och matta... Märkligt att notera, att oskyldigare katter har världen aldrig skådat... Jag som hörde och NÄSTAN hann se att det var dom som gjorde det... Men nej, hur kunde jag bara tro...

Klart att vaser välter av sig själva! Det vet väl alla som någon gång känt en katt!

(Nu är vi vuxna, säger katterna (avsnitt 2 från forna Katthörnan))

Ettårsdagen passerad

Nu har – enligt uppgifter jag tror stämmer – Filip fyllt ett år. Maxi är ju enligt veterinärsago 1-2 månader äldre. Så nu ska de åtminstone föreställa vuxna, väl?

Filip har återhämtat sig bra från sin magsjuka, och behöver inte längre medicineras. Ingen av de övriga katterna smittades, och det är något att vara tacksam för.

Något annat att tacka gudarna för är att det under hans mest akuta tid var strålande sol i mina trakter, blåst och åtskilliga plusgrader. Jag upplevde mig som en i huvudsak "tvättande människa". Överkast, småmattor, hundtäcken och överdrag – allt åkte in i maskinen och torkade snabbt därute på tvättlinan som är uppspänd mellan några björkar. Det hände att olyckan återigen var framme, och då fick förstås proceduren upprepas.

En underbar uppfinning, tvättmaskinen!

Men det var ju det här med att vara vuxen katt. Lite mindre våldsamt leker de kanske, men fortfarande spritter de små kropparna av verksamhetslust. De finner lättare utlopp för den utomhus nu, när snön smält bort. Det är jag tacksam för, och det skulle mina möbler också vara om de kunde tala... :-)

De är sinsemellan väldigt olika, mina tre katter.

Maxi har under de åtta månader vi kamperat ihop utvecklats till en ganska lugn katt, en katt som gillar inomhusliv, en skön säng eller fåtölj att ligga i och så förstås *mat!* Alltid lyckas han komma först till matskålen. Hans andra stora glädjeämne i livet – förutom kompisen Filip – är Klara! Men därefter kommer ändå matte... Dessutom har jag ju en klar fördel – det är jag som ger honom maten!

Det är lustigt med aningen fjära katter – när de visar tillgivenhet och föredrar att ligga i mitt knä eller tätt tryckta intill mig ovanpå täcket i min säng – då känner jag mig extra utvald.

Men det där var möjligen en sanning med modifikation – för nog får även Filip mig att känna mig särdeles utvald! Jag tror att i hans värld är jag till och med viktigare än Klara! Och det vill inte säga litet det, för han älskar Klara, han också.

Filip är den som sover i min säng om natten, i varje fall en del av den. Den som hoppar upp till mig både för ett godnatt- och ett godmorgon-gos.

Det är också Filip som balanserar längst ut på de veka, yttersta trädgrenarna, och som klättrar så högt att han ibland har vissa problem med att ta sig ner. Åtminstone låter han så. Samtidigt är det oftast han som först hörsammar min ”inkallning” på kvällen.

Men – den som trycker sig allra hårdast intill mig när han väl kommer – det är Maxi! Och den som spinner högst – det är Petrus.

Petrus, som snart ska få komma till tals alldeles själv!

1 april 2003

Mattes kontor - av Filip

Vi kan inte fatta att matte inte fattar...

Vi gillar mattes kontor. Dels finns hon själv där ganska mycket, dels finns det härligt många kul saker där. Egentligen finns ALLT som katter kan begära! Papper, pennor, gem, två fönster där flugorna trivs, sladdar och en grej som börjar pipa och blinka när vi kliver på den. Och så finns hyllor både högt och lågt.

Ganska högt uppe på en hylla brukar Maxi ligga. Han har sån överblick då tycker han. Bland pärmarna finns några brevkorgar och det är där, i den översta ovanpå ”viktiga papper”, som han brukar ligga. Just nu ligger han på mattes deklarationsunderlag. Jag, Filip, kollade idag, men jag tyckte inte stället var något vidare.

Jag brukar välja hyllan precis ovanför datorn i stället. Där finns en hörna som är alldeles lagom för mig. Ovanpå några andra papper som också går bra att ligga på. Men för det mesta föredrar jag kontorets säng. Den där som någon gäst brukar sova i ibland. Ofta får jag trängas med papper, kartonger och pärmar och annat skräp som matte placerar där i synnerhet när hon letar efter något, men det gör inget så länge det är jag som är överst.

Men det allra bästa med sängen är det som finns under!

Där finns mat! Matte hade för sig att jag skulle hålla diet för ett tag sen, eftersom jag inte var bra i magen. Ynkligt små portioner fick jag också, för det hade ”veterinären” bestämt. Men jag lurade dom båda två!

Matte trodde att en obruten förpackning skulle hindra en hungrig katt! Tji fick hon.

Fast jag gjorde ett misstag. En morgon hade jag tjuvåtit lite för mycket, så jag ville egentligen inte ha ens den där extremt goda specialburkmaten hon gjorde i ordning varje morgon. Man kan

ju inte proppa i sig hur mycket som helst, hur gott det än är. (Det där vita hon blandade i och som hon kallade medicin kände jag knappt smaken på alls eftersom hon till slut spädde ut det väldigt mycket.)

Hon anade ugglor i mossen, och började kolla runt lite, Och det är klart att hon upptäckte hålet i påsen! Så hon stängde mig ute från den där korgen genom att lägga över både en kudde och en pläd!

Men hon lurade mig igen! Hon HÖRDE när jag krafsade och knaprade – för det är klart att jag kunde krångla mig in under pläden - så nu funderar hon på att hämta in en plastback med lock. Fattar inte varför hon missunnar oss maten så där!!!??? Nu är jag ju frisk och får iaf ingen dietmat mer!!!

Och Maxi sen, han som hela tiden fått äta vad som helst! Nu kommer inte han heller åt att äta direkt från förrådet! Stackars, stackars Maxi...

Petrus gillar också kontoret. Matte har två kontorstolar där, och han brukar ligga på den ena och morra åt oss – men det bryr vi oss inte om. Vill han morra, så får han väl göra det. Ibland överrumplar Maxi honom med en puss på nosen i förbifarten när han hoppar ner från sin hylla, och då kommer han, alltså Petrus, alldeles av sig. I stället för att fortsätta morra blir han först alldeles stum av förvåning, sen väser han och sätter fart mot ytterdörren. Och där piper han så ynkligt att matte tycker riktigt synd om honom.

Annars är han mycket trevligare nu än förut. I varje fall mycket mindre otrevlig. Vi nästan umgås ibland. Men bara ibland. Undrar hur det skulle kännas att brottas lite med honom, som jag gör med Maxi. Näe, det kommer jag nog aldrig att få göra. Det är synd, för jag tycker att Maxi är lite lat emellanåt. Liiiite mer fart kunde det gärna vara i honom...

Hej då från Filip!

8 april -03

Herre på täppan

Ibland blir det si och så med min nattsömn. Min säng tenderar för närvarande att utvecklas till ett slagfält. Framförallt handlar det om en tvekamp mellan Petrus och Filip!

Förr i världen, dvs för något år sedan, så brukade Petrus sova tryggt på duntäcket i min säng, dvs de tämligen få nätter han behagade vistas inomhus.

Det var länge sedan nu, men tydligen har han beslutat att nu får det vara nog! Nu ska han återta sitt gamla revir! Ibland placerar han sig till och med på sängen innan jag själv är redo för den. Hände aldrig tidigare. Och han börjar bli alltmer av en inne katt! Nja, det är väl att ta i förstås, men med hans mått mätt, så...

När jag lagt mig händer följande:

Petrus ligger där och morrar. Från sin förhållandevis upphöjda plats tittar han ner på Klara som ligger på sitt täcke nedanför sängen, och så långt är allt gott och väl. Morrandet, det gäller Maxi som också placerat sig där. Hos Klara. Naturligtvis! :-)

Filip – som är van att gosa med sin matte varenda kväll – hoppar glatt upp i sängen och möts av en fräsande Petrus. Raskt hoppar Filip ner. Efter en stund, då jag släckt ljuset och är på väg att somna, då hoppar Filip upp i sängen igen! Petrus morrar, fräser och väser, men hoppar ner. Efter lite gos med Filip är jag åter på väg att somna. Men då har Petrus bestämt sig – upp igen i sängen, och Filip ner på golvet.

Trött och lätt irriterad tänder jag min sänglampa – och kan inte låta bli att storskratta. Där sitter de, mina tre katter och min hund, om varandra och morrar, respektive putsar pälsen på det mest utstuderade och nonchalanta vis. En mental tvekamp – för till ”tassgripligheter” har det aldrig gått.

Blir Petrus alltför hotfull, då ingriper Klara.

Att försöka stänga djuren ute från sovrummet fungerar inte alls. Det gnys, gnälls och kraftras på dörren. Kraftras och kraftras och kraftras.

Att försöka tala katter tillrätta – jaja, ni som läser det här inser säkert hur omöjligt det är.

Men till slut bara somnar jag – och inte vet jag vad som händer under natten, men på morgonen när jag vaknar ligger MAXI i min säng! Ensam. Klara ligger nedanför, sin vana trogen. De båda andra katterna – de finns i vardagsrummet eller ”rummet mitt i huset”, blänger på varandra och fordrar att omedelbart få friskt vatten respektive bli utsläppt.

Men jag tror att mina katter snart utvecklat ett beteendemönster som gör att jag åter får lite nattro!

Det ser jag fram emot – men de är helt underbara, alla fyra! Absolut värda störd nattsömn! Tycker en förälskad och fascinerat iakttagande matte.

27 april -03

Insläpat - inte så roligt!

Alla mina tre katter föredrar nu under sommaren att vistas ute under natten. Däremot ligger de gärna och dåsar inomhus under dagen. Just nu ligger Petrus och sover ute på altanen, Maxi i en korg under ”kontorssängen” och Filip ovanpå samma säng. Klara ligger under skrivbordet.

Men, som sagt, natten vill de tillbringa utomhus. Just i natt hände något i mitt tycke ganska förfärligt!

Jag vaknade abrupt av att Klara skällde som en besatt – något hon inte brukar göra när jag ligger och sover. Yrvaken rusade jag upp, upptäckte att hon skällde ut mot altanen och förmodligen trodde jag väl att någon av katterna höll på att råka illa ut och öppnade altandörren, och vips rusade en liten Filip in!

Jag tittade på klockan, den var ett par minuter över fyra. Inte direkt min tid på dygnet.

När jag sansat mig upptäckte jag att Filip morrande placerat sig vid Klaras matskålar, samtidigt som jag hörde ett knastrande ljud. Han hade alltså släpat med sig något byte in, ett som tydligen var ätbart till skillnad från ”vanliga” ödlor och någon enstaka kopparorm och en och annan näbbmus som tidigare tagits med in. – Om detta tycker jag INTE!!!

Nå, Filip åt färdigt i köket. Jag hade snabbt fyllt igen köksöppningen med kompostgaller, så att bytet, vad det nu var, åtminstone inte skulle släpas runt i huset. Själv återgick jag till sängen en stund, mest för att slippa höra det otäcka knastrandet när det stackars döda djurets ben finfördelades för att sedan finna vägen ner i min minsta katts mage. Än en gång – USCH!!

Men det blev värre – färdigäten jamade Filip och begärde att få gallren borttagna. Jag förpassade honom utomhus. Och så tittade jag efter eventuella spår, där han just ätit.

Där låg några fågelfjädrar. Kan inte säga efter vilken fågel, men klart en småfågel. Kanske en av de många fågelungar som jag kan höra pipa i träd och buskage om dagarna.

Det var inte roligt. Jag har nog skrivit om det förr, men jag vänjer mig aldrig. Jag vet att det är kattens natur, jag vet att detta är något man måste räkna med. Jag vet att jaktinstinkten inte alls gör katten till ett "ondsint" djur. Jag vet, att det i grunden bor en vänlig själ i Filip likaväl som i Petrus och Maxi. För att inte tala om vad som finns i Klara!

Men ändå – just idag känner jag inte alls för något kattkeland!

Förresten har jag med all säkerhet en vid det här laget mycket död liten ödla bakom min kyl-frys. En liten stackare som inte dog under – förmodligen – Filips behandling. Jag höll på att trampa på den, men eftersom jag var barfota kände jag den innan jag trampade till. Då jag skulle förflytta den utomhus smet den kvickt in i springan mellan frys och köksbänk. Och där finns den förmodligen kvar, den har iaf inte varit synlig sedan dess.

Håhåjaja – så är det att vara matte i mitt hus!

Ska väl också säga, att jag är väldigt medveten om hur mycket jag trots allt tycker om mina små fyrbenta familjemedlemmar! De är underbara att ha omkring sig – och även solen har ju fläckar! Dessutom vore det allt fruktansvärt förmätet av mig att tro att jag skulle kunna "skapa" bättre djurarter än naturen, skaparen, evolutionen – kalla det vad ni vill – redan gjort!

En kanske nog så viktig insikt.

17 juni 2003

Skatornas hämnd?

Det finns skator i vår närhet. De är vackra att se på, men de låter förfärligt, åtminstone med mina mått mätt. Jag gillar dem inget vidare.

Det gör inte Klara heller, råkar någon av dem trippa förbi nere på tomten skäller hon som en besatt.

Skator gillar inte katter, det har jag märkt förut. Stackars Petrus till exempel kunde tidigare bli grundligt trakasserad ibland under våra kvällspromenader. Han räddade sig antingen in under något buskage, eller sökte skydd hos mig och Klara.

I dag förde skator ett rent förfärligt liv alldeles nedanför tomten, bland snåren av hassel, sälj och björk. De var många tyckte jag mig urskilja och framförallt höra. Gäll och skärande skar kören av upphetsade och disharmoniska skrik över nejden. Jag tänkte att en skatunge kanske

hamnat på marken, och att kanske någon av mina katter var i närheten. Kanske rentav angripit den?

Jag hann inte ens nedför altantrappan, förrän Maxi kom rusande som skjuten ur en kanon! Rätt in i huset. Jag gick några meter, och mötte en något lugnare men klart flyende Petrus! Skatskränet fortsatte, om än något nedtonat.

Jag fortsatte ner över tomten, skriken upphörde och Filip kom till synes, ganska lugnt spatsersande ut ur busk- och trädsnåren, som skatorna under enstaka skrik nu lämnade.

Åter lägrade sig lugnet över trakten. Det blev välsignat tyst, bara det vanliga fågelkvittret hördes. Och så småningom min gräsklippare...

Jag tror att skator är fågelvärdens hämnare, alldeles tydligt gaddar de ihop sig mot en gemensam fiende. Och en katt är en fiende, en fara. Kanske inte för dem, men väl för andra fåglar och i synnerhet för fågelungar.

Och när jag tänker på Filips insläpade fågel i förrgår natt, då känner jag trots allt en viss förståelse, rentav uppblandad med en gnutta sympati, för de där skatorna!

Men de får inte skada varandra, skatorna och katterna! Dessutom känner jag en viss tillfredsställelse över att alla mina tre katter, Petrus också, tydligen höll till på ungefär samma ställe. - Vänner blir de nog aldrig, men den direkta fiendskapen mellan Petrus och "småkatterna", den är gudskelov ett minne blott!

19 juni 2003

Vi mötte en otäck cykel!

Idag gjorde matte nåt konstigt, hon drog iväg ner över ängen med en stor handduk. Klart vi följde med. Ängen är STOR för oss, men vi följde med i alla fall. Sedan måste vi gå tvärs över lilla vägen och sedan såg vi sjön. Men tro inte att matte gick rakt ner till den inte, nähädå, hon gick på en liten stig bredvid.

Jag och Maxi började jama oroligt men travade ändå på efter våran matte. Om sanningen nu ska fram så var det förstås mest jag som jamade. Vi kände inte igen oss riktigt, för här brukar inte matte gå och inte vi heller.

Och så hände det! Det kom en CYKEL emot oss! Matte bad den ta det försiktigt eftersom vi var på stigen, men det var vi inte så länge eftersom jag vände och började rusa tillbaks men Maxi rusade ner i diket direkt. Och så kom en cykel till, en liten en. Matte bad den också ta det försiktigt.

Dom ropade något åt oss, tyckte att vi skulle gå hem. Lätt för dom att säga, eftersom vi ju hade följt med matte! Fast EGENTLIGEN så hade hon också bett oss vända om, men det tror vi inte att hon menade! Klart att hon ville ha oss med på sin promenad!

Men när cyklarna hade försvunnit så hade matte det också, så vi larvade tillbaks hem över ängen. Fast nu när vi var själva, då höll vi oss i skogskanten. Lite läskigt var det.

Efter en evighet så kom matte tillbaks, och vi hörde henne ropa! Jag jamade som en besatt och plöjde mig fram till henne genom gräset och rullade runt och talade verkligen om vad jag tyckte om hennes tilltag! Dessutom hade hon nånting blött i handen som hon kallade baddräkt – usch och fy!

Maxi väntade nästan en halv minut innan han kom fram ur gräset. Han tjuvar alltid lite när det är något han inte gillar. Till och med Petrus pallrade sig fram från sitt sovställe under svartvinbärsbusken. Men han är nog mera van än vi.

Och så talade hon om för oss att hon tänkte göra om det här många gånger. Så det är lika bra att ni vänjer er, sa hon. ”Inse”, sa hon, ”att det är lika bra att ni stannar kvar hemma på tomten och väntar!”

Och så berättade hon att något snille satt upp en skylt nere vid badudden där det står att hundar och katter inte får vara där! Som om någon skulle kunna hindra OSS, om vi verkligen ville. Förresten kan vi inte läsa! Men det kan kanske Klara? Petrus också kanske, men han skulle aldrig bry sig.

Också förresten så har Maxi haft ont i en tass, han har varit trebent i över ett dygn, så matte trodde att hon måste ge sig iväg till Animalen. Stackars Maxi, han som är så rädd för veterinärer, och så blir han så åksjuk i bilen!

Men han grejade det själv. Matte fick inte titta på tassens, men efter ett dygn började han själv att slicka och bita, och under natten blev han alldeles frisk :-). När matte vaknade så småningom snodde han runt på alla fyra benen och mattor flög och blomkrukor skallrade och matte fick lov att släppa ut honom! Bra va!

God natt!

Filip
11 juli -03

Läget efter långt uppehåll

Långt uppehåll nu - hela sommaren har gått utan skrivelser i Katthörnan! En sommar vi tagit vara på, både djur och människa i det här huset.

Däremot har trädgårdslandet lämnats ganska mycket åt sitt öde. Mitt lilla växthus har setts om bara nödortigt - av mig alltså. Men desto mer frekvent av både Petrus, Filip och Maxi har jag märkt.

Där har krefsats! Undrar vilken inverkan kattgödsel har på tomaters kvalitet? Ko-, höns-, häst-, får- och svindynga kan man läsa om, men alla trädgårdsböcker tycks totalt ha glömt katterna! De som ändå är så flitiga.

Jag har också noterat att solvarm jord tydligen är utomordentligt skön att ligga och gona sig på. Med Maxi och Filip är det väl helt okej, men värre med Petrus. Hans päls med angorainslag far inte väl av sådana viloplatser! Att fåglar sandbadar har jag hört, men Petrus brukar väl aldrig annars se sig själv som fågel...

Apropå fåglar - dessvärre har mina katter bidragit till att en och annan fågel fått sätta livet till i sommar. Inte så många, tror jag, men ändå trist. Att alla katter är ytterst idoga och skickliga musjägare är jag däremot tacksam för.

Just idag har Filip med framgång jagat räkor! Joodå, jag glömde för en stund att han ju är totalt obildbar när det gäller köksbänkar. Naturligtvis hittade Filip de frysta räkor jag placerat i en skål på diskbänken! Han hann dra ner en hel del tinade räkor på golvet innan Klara upptäckte vad som var på gång och stormskällande rusade in till mig på kontoret för att berätta vad Filip hade hittat på den här gången.

Och nu ligger Filip mätt och belåten och sover i fåtöljen under takfläkten, den fläkt som ser till att värmen från kaminen genom den öppna f d altandörren även kommer mitt sprillans nya uterum till del. Ett rum som ska hållas växtvänligt hela vintern, men som katterna fortfarande betraktar med misstro.

De är väldigt konservativa, alla tre. Nymodigheter undanbedes å det bestämdaste. Men den här gången var det jag som vann! Uterummet/vinterträdgården finns där, trots protester! Och jag tror faktiskt att de snart upptäcker de sköna korgstolarna. För att inte tala om vilken utomordentlig utsiktsplats det småningom blir, när katterna genom glasväggen kan beskåda alla fåglar som flockas kring fågelbordet och talgbollarna!

För övrigt kan nämnas att Filip i snabb takt utvecklas till en verklig hustryran - men mer om detta senare :-)

11 okt 2003

Petrus - värd eller förtroende?

Stackars min Petrus - han har det inte lätt! Jag har ju berättat om hans bakgrund, att hans päls delvis är angorakattens, trots att hans kynne är bondkattens.

Dessutom är han i högsta grad angelägen om att uttrycka sin individualitet. För en sådan har han, inget tvivel om den saken! Han har kattens alla utmärkande egenskaper, men definitivt har han sitt eget sätt att både forma och uttrycka dem.

Han ställer mig inför ett svårt dilemma - det handlar om hans päls.

Pälsens underull tovar ihop sig. Blir som tovad ull! Det går snabbt, en liten tuss i pälsen blir under en regnig dag till en rejäl och högst bokstavlig tova.

Han är inne mycket mer nu än tidigare, och han tycker om att ligga i mitt knä. Då tar jag chansen att ta hand om hans päls.

En mjuk borste fungerar bra, han spinner och slickar min hand som tack. Att en kam inte fungerar på det som bokstavligen är tovat, det inser var och en. Bara saxen hjälper. Jag smyger med den, och lyckas ibland klippa loss en liten bit - men när Petrus upptäcker vad jag sysslar med väser han, blånger och hoppar förnärligt ner på golvet och kräver att omedelbart bli utsläppt. Ensamt ut i snö och kyla.

Jag har nu bestämt mig, jag väljer värme, vänskap och gemenskap! Jag låter honom ha sina tovor som på delar av kroppen dessvärre bildar riktiga sköldar! Han skulle i vilket fall som helst inte tillåta mig att ens tillnärmelsevis helt befria honom från dem.

Men ett trauma är det!

Hur som helst - nu är vi goda vänner. Han är inne förhållandevis mycket, är vänlig och spinner så det dånar. Och i vår när han faller, då kan vi samarbeta. Det vet jag. Han arbetar själv med sin päls, och då kan jag som tidigare vårar snabbt vara där med saxen och i förbifarten klippa bort det han själv lyckats lossa. Och förhoppningsvis är även detta år hans hud under tovarna alldeles fräsch och skär, utan varje form av eksem eller annan hudskada. Ett villkor enligt veterinären, för att jag ska kunna hantera den här saken som jag gör utan att göra mig skyldig dill djurplågeri!

Petrus har för övrigt sitt alldeles egna sätt att utnyttja det nya uterummet, som i praktiken blivit en liten vinterträdgård med en temperatur som när solen skiner ligger över den som råder i övriga huset. Mulna dagar håller den samma som rummen innanför, men luften är aningen fuktigare.

Petrus gör inte som Filip och Maxi dvs placerar sig och sover gott i någon korgstol. Nej då, som den individualist han är sitter han - inte ligger! - på golvet mellan ett par krukor alldeles intill glasväggen. Där, bredvid nya lilla citronträdet, spanar han ut över den vintervita trädgården. Kikar på fåglar och snöflingor och har ännu inte riktigt gett upp hoppet att väggen liksom i somras genom ett trollslag ska öppnas och vägen ut vara fri.

Men OM en oförsynt Maxi i en korgstol ovanför honom inte kan motstå frestelsen att sticka ner en tass och jabba lite lätt - ja då blir det morr och väs och begäran om omedelbart utsläpp genom den även vintertid fungerande ytterdörren!

Men mestadels håller de två numera en ömsesidigt godtagen distans, och åtminstone relativt frid råder i huset. Trots en - tyvärr - alldeles för tovig Petrus!

30 januari 2004

Äntligen, äntligen vår!

Det är vååååren, det är vååååren, som har kommit tillbaka igen...!

Precis så skulle mina katter sjunga om de kunde! Jag nästan hör dem! Sedan i höstas har det ju uppstått ett nytt rum mellan själva huset och altanen - ett bokstavligt "greenroom". En visserligen liten men dock vinterträdgård, bara åtta kvadratmeter. Hela söderväggen består av skjutbara glasörrar. Men 22 kvadratmeter altan finns ändå kvar. .

"Gröna rummet" har varit katternas favoritliggplats hela vintern, dörren dit ut är aldrig stängd. Tvärtom, det har blivit även min favoritplats vintern igenom. Tur att där finns tre korgstolar! Petrus har hållit sig på golvet, suttit där och tittat ut genom glaset och undrat varför inte en genomskinlig vägg också är kattgenomsläpplig.

Maxi och Filip undrar detsamma, men de ställer frågan bokstavligen utifrån - "varför kan vi inte komma *in* genom glaset!!"

Nu, under många varma vårdagar har alla äntligen blivit bönhörda. De behöver inte längre vandra runt huset för vare sig insläpp eller utsläpp. Väggen har öppnat sig! Simsalabim!

Katter och hund och matte springer om varandra ut och in! Växter flyttas ut - och flyttas in. En del får stå kvar ute, till exempel ett par buxbom och en stor rosmarin. Det känns bra, för det började allt bli väldigt trångt i den lilla inneträdgården.

Altanens trägolv är varmt och gott för små tassar. Även för mattes bara fötter. Nedanför altanen blommar blåsipporna för fullt, och en och annan vitsippa har också vågat sig fram. Men det är förstås inget som katterna intresserar sig för. Det gör de däremot för flugor och humlor. Och - dessvärre - även för fåglar. Till min ledsnad hittade jag häromdagen resterna av en hackspett ute på tomten. Inte roligt!

Men det är roligt att upptäcka skillnaden i beteende nu mot i vintras. Vintern var ovanligt snörik i mina trakter. Alla katter höll sig mest på vägarna, och på skottade partier på tomten. Vedboden var ett tillhåll för framförallt Petrus. En riktig liten kattväg följde sedan vedbodens långsida, rundade en knut och försvann in under boden. Jag tror att de hade det ganska mysigt där. Men för det mesta sov de inomhus. .

Nu däremot, nu dyker de upp nästan överallt på tomten. De skuttar och rusar, rullar runt på marken eller helt enkelt bara ligger i solen och betraktar världen runtomkring. Kommer kurrande för en liten klapp och rusar sedan vidare igen. De måste ha mycket att bestyra, så här när naturen åter vaknar till liv. Och så vill de ju så gärna hjälpa matte att räfsa löv...

april -04

Vattenritualen

Mina katter utvecklas till allt större individualister. Skaffar sig vanor. Jag snuddar ibland vid tanken på att det i själva verket är ovanor - men eftersom jag inget medhåll får slår jag självklart bort den tanken så fort den dyker upp. Mestadels med rätta. Lyder jag bara slaviskt så fungerar ju allt perfekt!

Allra störst integritet har utan tvekan Petrus. Påhittigast är nog Maxi numera, och mest både konservativ och påstridig är Filip.

Kanske han känner, att det är han som direkt valt att komma just till mig. (De båda andra är det strängt taget jag som valt.) Just detta, att *han* valt *mig* förpliktar, menar Filip. Han bestämde redan från början, och så ska det förbli! Självklart! Allt enligt kattlogikens lagar.

Ta till exempel det här med vatten. I köket står alltid en skål med friskt vatten, en skål som både hund och katter i största sämja delar. Klara, Petrus och Maxi dricker när de är törstiga, utan vidare krumbukter.

Inte så Filip!

Hans vattendrickande är en ceremoni, och i den måste jag vara delaktig. Så är det bara, det vill säga när lapandet sker ur vattenskålen (annars dricker han med förkärlek ur gölar, vattencannor, tunnor och till och med från blomfat om där råkar stå lite vatten).

Men vattenskålen - den ska vara nyfyllt, och bräddfull. Och han ska ha bevittnat påfyllningen, annars duger den inte.

Där sitter alltså min katt bredvid en full skål och jamar på en gång ynkligt och uppfordrande. "Matte, ser du inte att jag nästan törstar ihjäl! GÖR något!!!! Genast!!!! Så här kan jag inte ha det!!!"

Mina försök att förklara att jag just bytt vatten, att skålen redan är bräddfull och inte tål ytterligare påfyllning ignoreras totalt.

Jag försöker att inte höra, går ut ur köket, börjar syssla med något annat. Men naturligtvis hör jag fortfarande Filip tala om att han håller på att förgås av törst, och när jag lite försiktigt kikar så sitter han där fortfarande bredvid den fyllda skålen och låter alltmer desperat.

Naturligtvis faller jag till föga. (Oftast har jag vid det här laget gjort det för länge sedan.) Jag lyfter upp den bräddfylla skålen och försöker låta bli att spilla - men misslyckas för det mesta.... Jag tömmer ut en del av vattnet och fyller på med lite nytt under Filips överinseende. Sätter ner skålen igen. Filip undersöker. Sniffar lite här och var på vattenytan - och bestämmer sig. Det duger! Han dricker!

Skulle skålen inte vara alldeles bräddfyll när vattenlusten sätter in, då räcker det att jag fyller på medan den står kvar på golvet. Men det ska göras från förhållandevis hög höjd, så att det både hörs och syns som ringar på vattnet!

Naturligtvis besiktigas skål och vatten även då ytterst noggrant.

Jag, matte, är när det gäller vatten Filips lydiga slav. Något annat är inte möjligt. För OM jag av någon anledning ignorerat honom alltför länge (kan till exempel tala i telefon) då kommer han och hämtar mig. Om jag då inte omedelbart följer med honom ut i köket och fullgör min del i vattenceremonin, då sätter han klorna i närmaste möbel - och DÅ börjar dels Klara stormskälla, och dels inser jag ju kvickt som bara den att jag helst vill ha mina möbler intakta. Jag ber alltså den jag talar med vänta ett ögonblick - och så försöker jag genomföra vattenritualen så snabbt som möjligt. Eller - i undantagsfall!!! - så lyfter jag ut Filip genom ytterdörren! Beroende på telefonsamtalets art!

I 99 fall av 100 vinner alltså Filip. Dvs i princip alltid. Det har jag insett, och packar och rättar mig därefter. Lugnast och bäst för alla husets invånare är naturligtvis att jag omedelbart åtlyder orden "Matte, vatten GENAST!!" Så därför gör jag det.

Ska jag vara riktigt ärlig så är jag till och med road.

Utom när jag på natten eller i arla morgonstunden blir väckt av en katt som sätter klorna i sängen samtidigt som vattenskålen är full! DÅ åker han ut! Snabbt och obönhörligt. Så klor på sängkanten får jag numera bara när "vattnet" vill ut i stället för in! Tror jag åtminstone.... För vem kan lära sig att alltid och hundra procentigt förstå en katt?

Det viktigaste är inte att alltid förstå - det är att älska! Även när det gäller katter.

Oktober 2004

Kommentar maj 2011

*Filips "vattenritual" är fortfarande ungefär likadan. Med ett undantag!! Om vattenskålen är fylld kan jag släppa ner en liten kökshandduk, ni vet en sån där "släng" över ryggen på honom. Ibland rentav KRÄVER han den! Ett litet klipp finns på YouTube.
<http://www.youtube.com/watch?v=uGW9jsPhf5k>*

Petrus den smarte

Min närmsta granne - fastboende även han - är en ung man med två katter. Honkatter, som såvitt jag kan förstå aldrig utmanat någon av de mina till strid. Visar de sig på min tomt körs de bort av antingen Klara eller någon av mina båda svarta. Inte mer med det. Honkatterna går på p-piller, och mina är ju kastrerade.

Grannens katter har egen ingång. En kattlucka. Mina måste vackert be att få bli in- och utsläppta. Nåja, i ärlighetens namn så *kräver* de snarare än ber...

Härförleden berättade grannen en skojig sak för mig - han har tvekat länge. Trott att jag kanske skulle känna mig lite besvärad och generad... Vi känner inte varandra så där väldigt väl, ska tilläggas.

Grannen hade alltså noterat att hans katter plötsligt fått väldigt god aptit. Men sånt händer ju, så under lång tid fyllde han snällt på matskålen i takt med åtgången.

En dag fick han förklaringen. På hans soffa låg den folkskygge Petrus och sov djupt! Så djupt att han tydligen inte hört husets ägare komma hem och därför inte hunnit slinka ut i tid.

Så nu, sent omsider, fick jag förklaringen till att Petrus ibland kunde vara borta flera dagar i sträck, då Filip och Maxi var nya i familjen. Troligen har han besökt grannen regelbundet under åtminstone ett år. Utan att någon av oss märkt det.

Visst var det smart av honom ? Man ska aldrig underskatta intelligensen hos en katt! Förmodligen förbannade han länge sin lapsus, att sova alltför djupt.

Grannen skrämde Petrus så pass att han fortfarande aldrig ens går in på tomten. Säger alltså grannen själv, och jag tror han har rätt.

Och jag har äntligen funnit förklaringen till att Petrus tämligen abrupt för något år sedan övervann sin motvilja mot de båda svarta "inkräktarna" så pass att han åtminstone kom in för att få mat, och när det var riktigt kallt ute till och med nedlät sig till att ta sig en tupplur om inte i samma rum så åtminstone i samma hus som "dom där".

Numera råder någon form av väpnad neutralitet. Det *har* till och med hänt att Maxi och Petrus sovit i samma soffa, om än upptrycka i varsin hörna...

Mars 2005

Bostongurkan

Maxi gillar mat. Även *min* mat. Han nöjer sig för all del med några få smakbitar, men smaka, det ska han! Kommer alltid och placerar sig på karmens stol, på stolen bredvid eller i brist på annat rentav i mitt knä. Stirrar stint omväxlande på mig och min mat.

Klart han får smaka! Katter lyckas alltid kollra bort mig.

I dag åt jag stekt laxfilé, jag upptäckte att den nog inte skulle ligga i frysen längre. Till den en sallad, kokt potatis och en sås gjord på lätt-crème fraiche, lite majonnäs, ganska mycket Bostongurka plus lite flytande honung (ibland tar jag Cumberlandsås i stället för honung).

Att Maxi gillade laxen är förståeligt, fast nog trodde jag han skulle backa inför såsen. Men icke! Med stor noggrannhet slickade han i sig även alla små gurkbitar. Fick ytterligare en tesked sås - och åt upp den också.

Jag är inte övertygad om att inlagd gurka är det allra bästa för små kattmagar, så efter två skedar satte jag stopp.

Undrar om Maxi är unik i sin matsmak. Undrar också om någon annan provat att utfodra sin katt med Bostongurka? :-)

Men jag minns i alla fall att han nobbade en ärtä en gång!

Efter tre år och en stor förändring

Katthörnan har fått vila i ro i snart två år nu! Fantastiskt, vad tiden går!

Efter Klara

Nu vet jag att även katter kan sakna och sörja. På sitt sätt. Faktum är att jag kände mig anklagad – var ÄR Klara? Hade jag gömt henne för dem?

Den 25 april dog alltså mina katters allra bästa vän.

Jag har skrivit om det på Klaras egen sida.

Petrus morrade åt den sängmatta jag lagt nedanför min säng, i stället för Klaras sovtäcke. Han vägrade att överhuvudtaget stanna kvar inomhus.

Nästa kväll hade jag lagt tillbaks täcket, det som han sista tiden brukat dela med Klara. Han lade sig där, men ovanligt nära mig. På det täcket fortsatte han att sova i flera veckor. Jag tror att han på det sättet kände en närhet till Klara, om än inte rent fysiskt.

Småningom flyttade han i stället upp i min säng, och då var det dags att ta bort täcket. Sängmattan lades på igen.

Nu har alla katter slutat irra runt och leta. Det har gått ett par månader.

Under midsommarhelgen var jag bortrest tre dagar, och katterna fick nöja sig med att få sin mat utomhus.

Jag tror de blev rädda för att även jag hade försvunnit. Första dygnet efter min hemkonst vägrade de nästan helt att gå ut, trots att alla dörrar stod öppna. Och nu fick jag uppleva det som framförallt Maxi förut enbart låtit komma Klara till del. Det får jag för övrigt fortfarande. Han är rent rörande. Just nu måste jag försöka mota bort honom lite från musmattan, om jag ska kunna arbeta vidare vid datorn.

Min egen saknad efter Klara är stor. Mycket, mycket stor. Det talas om att det i varje hundägares liv kommer att finnas en "alldeles särskild" hund. I mitt fall är det Klara. Kanske att detsamma gäller för katter. I mina katters fall är det i så fall också Klara!

Men livet går vidare. Och snart ska jag hämta hem en ny liten hund. En valp. En underbar liten varelse, han också. Jag har träffat honom.

Undrar hur katterna kommer att reagera.

Även katthjärtan är stora nog att rymma mer än en individ

Kasper klänger och klättrar på både Maxi och Filip. Biter dem lite varstans, inte minst i öronen. Katterna ligger platta och stilla, låter honom hållas. Det ska ha gått mycket långt innan de använder tassarna till att relativt lätt smälla till honom.

Kasper svarar med ett beteende som på tydligt hundspråk betyder ”jag vill bara leka, jag är jättesnäll!!!” Något som mina kloka katter naturligtvis redan vet.

När han sover utnyttjar de ibland tillfället till att stryka sig mot honom. Filip har till och med spinnande lagt sig bredvid honom, tätt intill.

Naturligtvis inser de att Kasper bara är en valp. Filip tar till och med initiativ till lek ibland, lägger sig på sidan, rullar över på rygg, jabbar med tassarna i luften och Kasper är förstås inte sen att svara på inviten. De betar sig som hundvalpar, båda två! Eller kanske som kattungar... Rullar runt och tampas lite lagom tills Kasper tydligen blir alltför entusiastisk och Filip talar om att ”nu går du över gränsen, lille vän...”.

Kasper förstår, försäkrar återigen att han är jättesnäll och bara vill leka, och så börjar de om igen.

Jag tror faktiskt att katterna är väl så goda uppfostrare som jag, ofta till och med bättre!

16 juli 2005

Vi tycker...

Petrus:

– Den vita nykomlingen är bråkig och fattar inte att han ska låta bli att provocera! Hundar ska veta sin plats, precis som svarta katter! Jag nedlåter mig inte till att vare sig uppfostra valpen eller bli riktigt arg på honom, även om jag morrar lite ibland. Men han struntar i mina morringar, precis som alla dom andra! Jag är tydligen genomsådad, så jag håller mig för det mesta bara ur vägen. På kvällspromenad kan jag följa med på avstånd, och mat får jag ju på den där hyllan som matte ordnat – hyggligt av henne! Ibland gosar jag med henne på soffan, så i grunden trivs jag ganska gott med livet! Men mest är jag ute, det är ju sommar och det finns möss hos gran-
nen.

Och den där Kasper – äsch, det bästa är att bara ignorera. Fast i trygghet på andra sidan gallret passar jag ganska ofta på att studera honom i lugn och ro. Konstigt, ska DET DÄR verkligen föreställa ”hund”...

Filip:

– Han är verkligen rolig, den där Kaspervalpen! Att han klättrar på mig får jag stå ut med, för han biter mig så skönt i öronen. Jag lägger mig bara alldeles platt. Klart att han biter till för hårt ibland, men då vispar jag till honom så att han slutar. Eller också tar jag ett skutt över staket eller gallergrind. – Jag kan dessutom klättra i träd, det är ganska kul att se hur han också försöker. Men han har ju inte lyckats bli född till katt, stackarn. Alla hade inte samma tur som jag och Maxi och Petrus.

När jag tycker att han inte bryr sig tillräckligt mycket om mig brukar jag lägga mig på rygg, vifta med tassarna och rulla runt lite grann – och då kommer han minsann sättandes. Vi har kul! Jag leker bättre med honom än med Maxi, och Petrus ska vi ju bara inte tala om...

Maxi:

– När Kasper sover eller åtminstone är väldigt trött brukar jag passa på och stryka mig lite extra mot honom. Har jag tur vaknar han knappast och jag kan ligga kvar tätt intill, i lugn och ro. Att han annars brukar bita mig i öronen och på halsen är okej, för det mesta känns det bara skönt. Men ibland är han för våldsamt och till och med jagar mig, och det är då jag bokstavligen lever på hoppet! För hoppa, det är han verkligen dålig på.

En riktigt bra sak är att han inte kör iväg mig från sin mat. Och det är inte riktigt alltid som matte hjälper honom att vakta den, så då och då får jag mig en rejäl slick välling eller filmjök. Jag gillar egentligen all hans mat mycket bättre än min egen.

Kasper håller på att bli min bästa kompis. Och han ska väl växa till sig och bli stor och förständig, han också. Precis som vi andra.

26 augusti 2005

Stora hjärtan

Alltid har jag undrat hur uttrycket "som hund och katt" kommit att betyda aggression, instinktiv fiendskap. Jag har praktiskt taget alltid haft bådadera, och alltid har sämjan varit god. "Instinktiv avvaktan" är däremot ett uttryck jag tycker har god täckning.

Extremt god var sämjan förstås mellan katterna och Klara, men jag börjar tro att även Kasper småningom kommer att älskas lika högt. Åtminstone av de båda svarta. Petrus håller sig på sin kant. Naturligtvis, annars vore han ju inte Petrus. Men han visar inte minsta tecken till aggression, han håller sig bara utom räckhåll.

De båda svarta betar sig annorlunda. Framförallt Filip utnämner allt tydligare Kasper till sin specielle vän.

Men alla tre katterna finns kvar och lever i högönsklig välmåga. Dvs det gäller inte riktigt Petrus, som delvis ser ut som en ruggande fågel just nu! Som vanligt har hans fina angoraliknande underull inte klarat utelivet under vintern. Den har som vanligt bildat några direkt tovade partier. Inte bra, men tursamt nog är huden under helt fräsch. Och med gemensamma krafter (kräver

både list och överrumpling från min sida) är vi på god väg att få ordning på honom igen. Tur att det finns fällperioder. Även om det betyder extra städning. Men snart har han åter en tunnare och tovfri sommarpäls.

De båda svarta är fem år nu – och Petrus är åtta! Kasper har bara dryga månaden kvar till sin tvåårsdag – och MIN ålder ska vi ju bara inte tala om :-)

De låter väldigt olika

Petrus, Maxi och Filip är verkligen olika. Till och med ljudmässigt. Ofta är det faktiskt lättare att skilja de svarta från varandra genom deras ljud och uppträdande än genom deras utseende! Filips jamande låter erbarmligt ynkligt och pipigt (men ljudet bedrar!) och samtidigt envetet uppfordrande oavsett det är friskt vatten han begär, eller bara lite gos! Maxi närmast bräker (som kattunge snattrade han), ljudligare ju angelägnare han är.

Petrus däremot låter som en "helt vanlig" katt. När han inte väser eller morrar förstås. Men varken jag, Kasper eller de svarta låter oss skrämmas längre, det är bara Petrus sätt att visa missnöje. Ett missnöje som fortfarande oftast uppkommer vid åsynen av Filip och Maxi. Eller när han vill ut och det visar sig regna. Då kan han stå där i dörröppningen och morra... Fast ut vill han. Pest eller kolera? Å andra sidan är Petrus den av katterna som spinner både oftast och högst. Ibland behöver man bara titta på honom!

Under den kallaste perioden i vintras samsades de alla tre inomhus, både dag och natt. Dock på behörigt avstånd från varandra. Filip och Maxi sov gärna tillsammans som små, men icke numera. Tvärtom, nåde den som försöker ta sig upp i en redan ockuperad fåtölj! Eller soffa. Eller säng! Annars hörs ingen av dem vare sig väsa, morra eller fräsa.

Petrus är mesta promenadkompisen. Han följer både länge och troget, och vill gärna ha en liten smekning då och då. Helst också en litet "nosning" av Kasper, och det får han ju förstås. Filip är nog den som mest idogt ser till att ingen enda mus överlever ett besök på vare sig min eller grannens tomt! Samtidigt är han den som är mest förtjust i inomhusliv när väderleken ur kattsynpunkt är otjänlig. Det är också han som tillsammans med mig ibland ser på TV om kvällarna. Matglade Maxi är självklart mitt måltidssällskap! Upp på armstödet eller möjligen stolen bredvid! Därifrån trycker han sig hårt mot mig och stirrar stint omväxlande på mig och min tallrik. Ännu har jag aldrig upplevt att det inte finns åtminstone något på tallriken som Maxi inte gillar. Tex broccoli och brysselkål tillsammans med ett täcke av smält ost. Brysselkål fungerar för övrigt även utan ost.

Det är skojigt med mina djur, och intressant att studera deras olika personligheter. Att se vad som är gemensamt "kattaktigt", och vad som skiljer. Alla tre är ju "huskatter" som det numera heter. (Vad var det egentligen för fel på det gamla hederliga uttrycket bondkatter?) Ingen är alltså avlad på någon bestämd egenskap. Självständigheten är gemensam, liksom en stark anknytning till just det här huset och till oss som bor här. Ingen av dem vill ha kontakt med andra människor häromkring, även om de strövar runt på deras tomter.

Trots likheterna är olikheterna i deras kontaktsökande påtagliga. Maxi vill ligga i knä. Filip sover helst i min säng. Petrus ligger helst under skrivbordet när jag sitter vid datorn. Det här betyder att jag allt som oftast har sällskap av åtminstone någon av dem. Och Kasper håller sig ju alltid precis i närheten av mig.

Ensamstående brukar jag aldrig kalla mig, däremot ensamboende. Men egentligen stämmer inte ens det. För det går faktiskt inte att räkna bort vare sig Kasper, Petrus, Maxi eller Filip. Det skulle de aldrig tillåta!

19 april 2007

17 maj 2011

Någon sorts epilog...

... ja bara till Katthörnan förstås!

Alla katterna lever i högönsklig välmåga. Det gör Kasper också. Petrus är 10 år nu, och "de små" är 8. Maxi gör allt mer skäl för sitt namn - han är en jättekatt! Och ett matvrak.

Petrus tillåter mig numera att sköta hans päls. Varje kväll kommer han in och kräver att jag sätter mg i en speciell fåtölj, och sedan är det bara att ta fram kam och framförallt karda. Ibland också sax. Och fästingplockare när det är den tiden. Han är fortfarande lika skygg när det gäller främmande. **Ingen** tvåbening får närma sig honom, utom matte.

Filip kräver fortfarande nytt vatten i vattenskålen, klättrar i träd småretar Petrus.

Numera förekommer katterna då och då i min och Kaspers nästan-bloggar som hittills varit delar av min hemsida, www.belof.se

Den sidan kommer att finnas kvar till april 2012, men den slutar att uppdateras. Den nya heter nästan likadant, www.berlof.se

Var vi kommer att blogga i framtiden framgår av hemsidan. */

*/ Våra bloggadresser blir nog <http://beritelisabet.blogspot.com> och <http://kasperian.blogspot.com>